3 Seiten in deutscher Sprache

Stindardul

Anul IX, Nr. 58/59, Ian.-Februarie 1962 | Versandort München; Redaktion: Eichenau/Obb., Ludwig-Thoma-Str. 9 | Einzelpreis 60 Pfg.

De ce ne interesează Goa?

De o vreme încoace ni se fac tot mai stăruitoare întâmpinări privitoare la o anumită atitudine pe care a înțeles să o ia gazeta noastră față de o seamă de grave evenimente actuale... — „Ce vă bateți capul cu Goa, Domn'le, sau ce aveți de împărțit cu negrii din Congo? Lăsați-i în pace, să se mănânce între ei dacă vreau, și ocupați-vă de România și de lupta anticomunistă! Ce? Suntem noi chemați să dăm soluții altor State? Sau avem vreo calificare de a ne amesteca în probleme de politică internațională? Și, la urma urmei, ce avem noi de câștigat făcându-ne apărătorii nechemați ai unui colonialism anacronic? Goa? Congo? Algeria?... Treaba lor..."

Vremea este, credem, să precizăm odată pentru totdeauna că noi nu împărtășim în niciun fel această formă de miopism politic. Pentru noi Goa e un simbol, iar pierderea acestei provincii portugheze, sub privirea nepăsătoare a unei lumi întregi, trebuie să ne doară așa cum ne-a durut brutala represiune a revoluției ungare, așa cum ne doare permanentizarea ocupației rusești în centrul Europei. Ceea ce s'a petrecut în Goa, faptul că Nehru, acest fals profet al non-violenței, a putut realiza în mod absolut impun invaziunea micului teritoriu portughez, e pentru noi semnul cel mai revelator al acelui obiceíu politic de permanentă capitulare, de lașitate și fariseism care a inspirat atitudinea ONU-ului față de problemele mondiale dela sfârșitul războiului încoace. Concluzia pe care trebuie să o tragem, constatând nesfârșitul lanț de aberații comise de ONU în acești ani lungi de speranțe mereu înșelate, e că acest organism internațional care-și arogă tutela păcii și a justiției în lume se dovedește absolut incapabil și inutil când e vorba de a promova adevărata pace și adevărata justiție. Trebuie, prin urmare, să ne iasă odată din cap și să abandonăm iluzia că din sânul unei instituții de această speță ar putea miji vreodată un gest care să ducă la răsturnarea situației de incalificabilă nedreptate ce s'a creat în centrul Europei, care să determine eliberarea țărilor ocupate de URSS. In această instituție, deci, și în cei ce o susțin așa cum e, clădită pe abuz și pe dreptul celui mai tare, trebuie să vedem noi principalul responsabil al situației absurde pe care o trăim, dușmanul drepturilor și al revendicărilor noastre.

In fond, pacea cui o apără ONU-ul și dreptatea cui? Desigur că nu dreptatea pe care noi o așteptăm și nici pacea pe care noi o vrem pentru milionele de sclavi ținuți îngenunchiați de Rusia Sovietică. Se spune că politica ONU-ului e anticolonialistă, ea recunoscând tuturor popoarelor dreptul la autodeterminare. Dar atunci de ce nu începe să-și aplice vânturatele principii aci, mai întâiu, la porțile Europei, la Berlin, în Ungaria, în România, în Polonia pentru a cărei „libertate" s'a declarat războiu Germaniei naziste. De ce nu și-a trimis UNO glorioasele-i trupe la Budapesta și la Varșovia? O da, ele au trebuit să-și reverse surplusul de eroism în Katanga ca pe urmă, după „restabilirea ordinei", să poată masacra în toată liniștea pe misionarii creștini lipsiți de apărare. După care treabă, olimpicul Secretar general al ONU-ului se spală nevinovat pe mâini și ordonă să se facă o anchetă...

Nu domnilor. Pentru noi lucrurile sunt clare și alegerea noastră e făcută odată pentru totdeauna. Noi știm că nimic bun nu putem aștepta pentru România dela această specie de moluște. Și mai știm că nu totul e definitiv în istorie și că nu toate valorile de omenie, de cinste, de respect reciproc, de libertate și dreptate, care stau la baza culturii nostre europene, au naufragiat. Noi credem în renașterea unei noui Europe eroice și creștine. In asta cred cei din țară, în asta credem toți cei care nu mai putem respira atmosfera de rușine și lașitate ce domină politica internațională. Orice umilire a acestei Europe ne doare ca și cum ar mușca cineva din carnea noastră. Iată de ce ne interesează Goa...

S. M.

Alături de Portugalia

Comentând actul de piraterie pe care îl constitue ocuparea teritorilor portugheze în India, Jacques Chastenet, membru al Academiei Franceze, scrie: „a trebuit să ajungem la finele lui 1961, să vedem demisia occidentală dela orice mândrie, retragerea generală a valorilor morale și domnia din ce în ce mai răspicată a legii celui mai tare, pentruca să dispară această trăsătură de unire menținută atâta vreme între două rase, între două culturi, între două lumi".

Observația trebuie desvoltată în sensul următor. Nu e pentru prima dată că națiunile occidentale, amorțite de îmbuibare, se eschivează dela datoriile pe care și-au fondat orgoliul și strălucirea. Și iar nu e un fapt nou rezistența solitară și superbă a micii națiuni de pe malul Tagului. Evenimentele le cunoaștem nu din digestivele ziare de dimineață, ci din înflăcărata apostrofă a lui Camões din cântul VII al Luziazilor. Ar fi bine ca diplomaticii comentatori să citească și să mediteze acele versuri actuale. E vorba acolo de națiuni occidentale „prea-creștine" care părăsiseră Orientul în mâna păgânilor și lăsau povara desrobirii pe umerii puțintei dar bravi ai Portugaliei.

În timp ce Islamul își împingea armatele către inima Europei escadrele manueline, executând o excepțională manevră de învăluire, cădeau în spatele Semilunei în rada dela Calicut. În momentul celei mai mari demisiuni occidentale, Vasco da Gama a realizat singurul gest care spăla rușinea părăsirii Bizanțului. Dacă n'ar fi decât acest simbol înalt și prezența portugheză în India ar trebui să ne fie sacră tuturora. Dar e ceva mai mult. În vremea când străbunicii „pacificului" pandit erau compartimentați în sistemul cel mai strict al castelor, Portugalia realiza în teritoriile sale cea mai liberală operă de fuziune rasială și fraternizare culturală. Alfonso de Albuquerque n'a așteptat sugestiile rooseveltiene pentru a aplica un program cu care urmașii săi au dreptul să se fălească.

Oliveira Salazar știe prea bine că poziția juridică și morală a țării sale este inatacabilă. Nu admite punerea în discuție a acesteia pentrucă încrederea în sine trebuie să fie fără fisură: îndoiala se întinde ca o pată de grăsime în momentul când se acceptă primul compromis.

În vremea cruciadei noastre — tot atât de intransigentă și totală — premierul Portugaliei a afirmat că „România a salvat onoarea gintei latine". Nu îi întoarcem astăzi politețea spunând — pentrucă afirmăm cu adâncă convingere — că țara sa dovedește prin fermitatea sa nesdruncinată că mai există oameni cu spinare rigidă în Extremul Occident. În lupta Portugaliei se oglindește simetric propria noastră sbatere la capătul celălalt al continentului. Deaceea această țară exemplară nu poate, nu trebuie să rămâie singură. Deaceea suntem, fără rezerve, alături de ea.

STINDARDUL

«EXEMPLUL» LUI DIMITRIE CANTEMIR

Nu de enciclopedistul strălucit care a introdus gândirea moldoveană în academii și societăți savante, nu de orientalistul neegalat al vremii sale căruia nu i s'a făcut încă dreptate, nu de filosoful istoriei căruia poate Montesquieu și Gibbon îi datorează conceptul de «grandeur et décadence» ("rise and fall") va fi vorba aici — ci de aventura tragică a omului politic, cel dintâi aliat falimentar al Rușilor.

Voim sa recitim, cu glas tare, câteva texte. Ele nu sunt inedite, ci privirea noastră este nouă. Ochiul pătrunzator al editorilor — N. Iorga și Ștefan Ciobanu — n'au selectet acele pasaje care azi nouă ne apar în relief pentrucă avem avantajul — care nu e merit — de a fi trăit, văzut, suferit și meditat mai mult decât predecesorii noștri.

Colaboraționismul lui Dumitrașco-Vodă a început înainte de anul fatal 1711, când — cum ne relatează Ioan Neculce, spătar și hatman — „mai fără sâială au început a să agiunge cu moscalii". Aceasta „agiungere" s'ar numi azi „cutie de scrisori" căci voevodul moldovean, cu ajutorul unui capichehaie „lua cărți dela solul moschicescu, ce era închis în Edicula și... le trimitè la împăratul Moscului". Început de dilentant care s'a văzut apostrofat într'o singură frază de vornicul Iordachi Ruset: „Te-i can grăbit, măria ta, cu chiematul moscalilor. Să fi mai îngăduit, măria ta, păn' li s'ar fi vădzut puterea, cum l-è merge." La care crudul politician a răspuns: „Nu mai era vreme a mă mai chivernisi..."

Iată-l deci în Iunie lansând proclamația: „Dar mila dumnezeiască nu uită niciodată de poporul său, și deci duhul ei a umplut și a ațâțat pe de Hristos iubitorul Petru Alexeievici, Țarul a toată Rusia, care luându-și nebiruitele arme, cu amintirea Sfintei Cruci, adecă, s'a împotrivit puterii celei tirănești, spre desrobirea neamurilor creștine din șerbia păgânilor. Cu care trebuie deci ca noi să ne unim în grabă, ca tovarăși de arme, **din toată inima și sufletul, cu toata averea noastră**, mergând spre Dunăre și stând împotriva asaltului tiraniei și năvălirilor Turcilor."

Cu alte cuvinte Moldova se alătura... aliaților ei firești. În ce condiții? Restul proclamației e revelator: ...„la 4 Iunie oastea Măriei Sale Țarului a stat la Bender, la 15 însă ale aceleiași luni ea s'a mișcat spre Dunăre, către podul pe care cu sângele nostru l-am clădit. De aceia Măria Sa Țarul ni-a dat de știre, nouă și altora, pentru că oricine poartă numele de creștin să se suie călare și să se unească și el cu oștirea Măriei Sale; **iar care nu va voi, averile i se vor confisca.** Și cine va asculta de această carte, acela va căpăta mila Măriei Sale Țarului asupra averii lui întregi." Superb ultimatum la adăpostul unei armate străine la hotarele țării, cu perspectiva exproprierii... criminalilor de război și vinovați de dezastrul țării... **„Și, dacă, de acum înainte, cineva ar voi să fie de partea Otomanilor, pe față ori în taină, acela va fi afurisit, blăstămat, izgonit ca Iuda din obștea sfinților, și anatematisit pe veci; și averile lui, ca ale unui dușman al Măriei Sale Țarului, se vor confisca, și le va pierde, și pedeapsa-i va fi tăierea capului."**

Ce garanții avea Dumitrașco-Vodă afară de naivitatea de a crede în loialitatea lui Petru Alexeievici, de Hristos iubitorul? Niciuna căci „legătura" stabilită de visternicul Luca trimis în solie, în Țara Leșească la Iaroslav este anulată de capitularea de mai sus. După cum se vede termenii proclamației confereau lui Petru puteri discreționare asupra locuitorilor Moldovei. Va aminti, 7 ani mai târziu, într'un memoriu adresat țarului, nenorocitul prinț pribeag zadarnic de respectarea unilaterală a angajamentelor: „Împreună cu mine, robul tău, întreg poporul moldovenesc a sărutat sfânta cruce în mijlocul bisericii înnaintea lui Dumnezeu și a Măriei Voastre Împărătești pentru a păstra legătura și am ținut credința în războiu și am ajutat după putință, nu numai înaintea venirii Măriei Voastre Împărătești, ci și mai pe urmă am bătut mulți Turci și am făcut prinși." —

(urmare în pag. 2)

ILUZIA DIN 23 AUGUST 1944

„Guvernele din Londra și din Washington au lăsat pe seama Comandamentului sovietic întreaga execuție a clauzelor de armistițiu; delegații lor la comisia de control vor fi numai niște simpli observatori. Ori clauzele armistițiului nu numai că autorizează, dar chiar **invită pe Ruși** de a se amesteca în afacerile interne române; Rușii au puterea de a decide care anume organizații fac o propagandă ce le este ostilă, având astfel posibilitatea să nu lase să funcționeze decât acele organizații care-i agrează pe ei. De fapt Rușii sunt autorizați (NN. prin clauzele „armistițiului") să dispună de guvernul României."

Henri Prost: «Destin de la Roumanie», Paris 1954.

„Nu ne uitatți!" (Mesaj din țară)
Rumänische Bauernkinder aus der Kleinen Walachei (Oltenia)

COMUNICATUL OSAR

Numeroși cititori ne-au anunțat că au primit comunicatul-apel a cărui fotocopie o dăm aci mai jos. Și nouă ni s'a trimis, din Austria, acest comunicat. Dealtfel se pare că a fost multiplicat de diferiți compatrioți, el circulând acum în mai multe ediții și versiuni. Mai mult nici noi nu știm. Când vom avea informații mai concrete, vom comenta acest comunicat și ne vom spune punctul de vedere.

Ținem totuși să subliniem că textul clar al comunicatului este cât se poate de reconfortant și că acest text se deosebește fundamental de alte apeluri care au circulat în exil. In privința aceasta, următoarea frază merită deosebită atenție: „Românii și Româncele din afara hotarelor — oricare ar fi țara în care se găsesc și gruparea politică din care fac parte — intră **operativ** sub ordinele OSAR-ului."

A intra **operativ** sub ordinele cuiva înseamnă a nu renunța nici la apartenența politică și nici la anumite legături de ordin ideologic. Este vorba deci de o **acțiune**, cu scop și obiectiv precis, acțiune care cere mobilizarea forțelor **care vor și care sunt în stare să lupte** pentru eliberarea țării.

Din acest motiv, dar nu numai din acest motiv, înclinăm a crede să autenticitatea documentului nu poate fi contestata.

O. S. A. R.

COMANDAMENTUL DETAȘAMENTELOR DE ELIBERARE NAȚIONALA
Rețeaua Exterioară Sumanele Negre

C O M U N I C A T U L Nr. 1
din
24 Ianuarie 1962

In conformitate cu Ordinul de zi Nr. 1 din 1 Ianuarie 1962, privitor la intensificarea și extinderea luptei naționale pentru eliberarea Țării, un eșalon OSAR compus din ofițeri experimentați în conceperea, organizarea și conducerea acțiunilor subversive de luptă anticomunistă a fost detașat în Occident

S C O P

1. Cunoașterea realităților din lumea liberă în vederea adaptării luptei naționale la situația internațională,
2. Organizarea și încadrarea refugiaților români în vederea sincronizării acțiunilor din exil cu lupta din Țară,
3. Stabilirea contactului în vederea unei strânse colaborări cu mișcările anticomuniste combative din lumea liberă

In consecință

— Lupta națională de eliberare va avea de-aici-înainte o conducere unică.
— Românii și Româncele din afara hotarelor — oricare ar fi țara în care se găsesc și gruparea politică din care fac parte — intră operativ sub ordinele OSAR-ului.
— Fiecăruia i se va da o misiune sau va fi afectat la o formațiune OSAR în funcție de necesități, la momentul oportun și după o prealabilă verificare.
— OSAR ține să atragă dintr'un început atenția refugiaților români asupra pericolului infiltrării agenților comuniști în rândurile lor. Datoria fiecăruia este de a-i demasca și a-i indica autorităților din țările în care se găsesc, cât și eșaloanelor superioare OSAR.
— Păstrarea secretului este cheia succesului. Ca atare, fiecare executant nu va cunoaște decât strictul necesar îndeplinirii misiunii. Misiunile date de OSAR vor fi întotdeauna conforme scopurilor mai sus fixate.
— Inițiativele dăunătoare luptei naționale de eliberare vor fi aspru pedepsite.
— Divulgarea secretului, lașitatea și trădarea vor fi judecate și sancționate.
— Inamicul e viclean și crud; el dispune de mijloace materiale considerabile.
— OSAR îi cunoaște însă bine părțile vulnerabile; în strânsă legătură și frățească colaborare cu forțele anticomuniste în acțiune, el angajează lupta cu ferma hotărâre de a o câștiga.

Român desțărat,

Urgia bântue Țara, suferința și teroarea vlăguesc Poporul,
Căpcăunul stepelor ne sugrumă Neamul, ne stinge Credința, ne pângărește datinele străbune...
Pentru curmarea Răului,
Pentru triumful Libertății, Dreptății și Adevărului,
OSAR îți va cere în curând partea ta de jertfă în uriașa încordare a forțelor naționale.

F I I G A T A!

Lupta începe. Ea nu va lua sfârșit decât prin zdrobirea despotismului comunist-ateu și prin biruința deplină și definitivă a cauzei noastre sfinte.

TRAIASCA ROMANIA!

«Exemplul» lui D. Cantemir

(urmare din pag. 1)

Nemărginită candoare: autocratul care şi-a ucis propriul copil avea să se sinchisească de limbajul omeniei cu care i se adresa Cantemirul! Noi însă putem bănui torturile morale ale acestuia; remuşcarea răspunderilor pare chinuitoare: „Şi când prin ursita lui Dumnezeu s'a făcut pace cu Turcii lânga Prut, s'au împrăştiat săracii Moldoveni în toate părţile, iar cei ce au rămas în Moldova au suferit fără margeni şi astăzi sufăr în fiecare zi tirănia. Mulţi sunt ucişi, au fost şi atunci, iar anul trecut au fost luate în robie 80.000 de suflete şi au fost stricate bisericile şi sfintele mânăstiri arse..."

Bătălia dela Stănileşti ne apare acum într'o lumină cu totul diferită: în ciuda dureroaşelor represalii imediate victoria turcească a fost o binecuvântare faţa de ce ar fi însemnat triumful Rusiei în 1711. Toată istoria noastra ulterioară ar fi fost măturată. Cine îşi poate închipui unirea principatelor, renaşterea culturală, România mare în **condiţiile legale** stabilite de „legătura" Cantemir-Petru? De altfel nu este singurul moment când Turcii apar — în marea perspectiva istorică — ca un factor de consolidare al poporului nostru. Supravieţuirea noastră a fost posibilă şi pentrucă Islamul a strivit slavismul sud-dunărean care altfel ne-ar fi sufocat. — Ştefan a avut dreptate să lase cu limbă de moarte înţelegea cu Poarta drept unica soluţie.

La dezamăgirea ultimă asupra „creştinilor" de dincolo de Nistru a ajuns şi Ioan Neculce: „numai pentru pământul nostru, Moldovii, nimea nu s'au pus... şi ni-am nevoit spre slujba ca tot sângele nostru să-l vărsam pentru libovul legii Măririi Sale cu mare dreptate... Acmù pentru acea de atunce perim cu toţii. Unii sântem lipsiţi din pământul nostru de atunce, de la acea vreme, pîn ţeri streine, cu mare lipsă şi fără nicio aşezare; alţii cari sânt în ţară, îi pierd păgânii, s'ar vrè să fugă şi n'au unde, văzându-ne la noi cei înstrăinaţi că trăim cu mare lipsă, fără nicio aşăzare."

Destinul personal al Cantemirului e şi mai dramatic; în ultima sa scrisoare adresată ţarului, în 1723, de-a dreptul cerşeşte milostenie: „Am mare nevoie de bani, astfel că, dacă milostivul Făcător mi-ar da ceva tărie, nu voi avea cu ce pleca la drum; iar, dacă îmi va sosi sfârşitul vieţii, nu se va găsi cu ce să mă înmormânteze..."

Parcurgând cronica acestui prim contact româno-rus cine îşi poate reprima o revoltă viscerală, cine îşi mai poate închipui că dialogul este posibil cu căpcăunii Răsăritului şi cine nu va repeta până la ultima suflare cu încăpăţânare ancestrală: **Moscoviam delendam esse?**

PROCESUL MAREŞALULUI ANTONESCU

„In decursul acestui proces, Conducătorul a arătat un curaj care-i va reabilita în mod deosebit memoria. Iată ultimele declaraţii pe care el le-a făcut înainte de încheerea desbaterilor, declaraţii pe care presa s'a ferit să le reproducă: **„Am fost în 1940 expresia protestului ţării întregi contra abuzurilor lui Carol II. Am putut comite abuzuri politice; îmi iau întreaga răspundere. Când în toamna anului 1940 am încheiat alianţa cu Germania, aceasta era aliata Rusiei; eu nu aveam deloc de gând să atac Rusia. Am pierdut partida; dacă aş fi câştigat-o aş avea acum statuia mea în toate oraşele din România... Cer să fiu condamnat la moarte şi refuz dinainte orice măsură de graţiere. Voiu muri astfel pe pământul patriei mele, în timp ce voi care mă acuzaţi nu puteţi avea nici măcar siguranţa că vă veţi găsi pe acest pământ în ziua în care veţi fi spânzuraţi."**

Henri Prost: «Destin de la Roumanie», Paris 1954.

CODICIL SADOVENIST

Nu voim să discutăm articolul sever al prof. Buescu — „La moartea lui Sadoveanov", România nr. 61 — Sinceritatea blestemului său îl apără de orice critică. (Personal credem, şi am scris-o, că în momentul când păcătosul trup s'a întors în pământul din carele au fost luat, tăcerea e un necrolog mult mai dureros.) Voim însă să punem o întrebare cu caracter general. Cum trebuie să reacţionăm în faţa atitudinii unui refugiat de al nostru care — fără bălălaică în ogradă — declară în auzul străinilor înmărmuriţi şi publică în nemţeşte, sub semnătură, că se simte legat sufleteşte de cultura slavă, şi în special rusă, că Europa violează Rusia — şi alte asemenea teribilisme?

Morala noastră? Netrebnicul cetăţean care a fost marele prozator are măcar şansa de a-şi răscumpăra păcatele din veac cu acele cărţi pe care nu vom înceta de a le admira.

Herausgeber u. für den Inhalt verantwortlich:
Dr. I. V. Emilian, Eichenau/Obb.
Druck: Dr. P. Belej, München 13

Filosofia istoriei după ureche

Rapsodul Canalului — unul e — îşi pune candidatura la sucesiunea lui Spengler. Lăsăm altora grija afectuoasă de a înjunghia viţei pentru fiul pierdut. Aici voim doar să punem la punct câteva enormităţi debitate impertinent în articolul-ghiveci: **The lonely managerial class,** EASTERN EUROPE, dec. 1961, semnat Petru Dumitriu.

Ciupind titlul dela James Burnham, parafrazându-l pe Djilas, presărând câteva cifre din **Scînteia,** autorul mai amestecă şi câteva consideraţii de înaltă istorie. Câte vorbe anglo-saxone atâtea insulte la adresa ţăranilor şi Domnilor cucernici care au dus pe umeri ca un chivot amărîta noastră veşnicie.

Pentru intrarea în materie — un certificat de paupertate: „Aceste popoare (n. b. ale Europei orientale) au fost condiţionate de istoria lor să adopte o atitudine care este cu totul diferită de cea a occidentalilor, şi care în chip fundamental inhibează desvoltarea iniţiativei şi a răspunderii care sunt considerate atât de importante în organizarea societăţii occidentale."

La doi ani după lupta dela Valea-Albă, în faţa Dogelui Veneţiei... **„aceste lucruri le-a spus din gură Io Ioan Ţamblac sol şi unchiu al dumisale lui Ştefan-Vodă, din partea lui: Tot ce s'a întâmplat din pricina Turcilor în Domnia lui, va fi aflat Inălţimea Sa dogele de mult. Dar cu adevărat ceeace s'a întâmplat n'ar fi fost dacă ar fi aflat că prinţii creştini şi vecinii săi nu s'ar fi purtat cu el aşa cum s'au purtat; dar ei au călcat jurămintele şi învoielile ce le aveau cu el, l-au înşelat, şi a păţit câte a păţit. Învoielile şi jurămintele ce erau între ei cuprindeau că toţi trebuiau să se gătească şi să ajute acel loc şi acea Domnie împotriva căreia ar merge Turcul. Şi deci în nădejdea lor, a urmat împotriva mea ce am spus. Pentrucă, de n'ar fi fost aşa din două lucruri aş fi făcut una: Ori m'aş fi împotrivit duşmanului la vad şi nu l-aş fi lăsat să treacă, ori, de mi-ar fi fost aceasta cu neputinţă, aş fi căutat să scap pe oamenii din ţara mea, şi nu ar fi suferit atâta pagubă. Dar ei m'au lăsat singur, şi a urmat cum zic mai sus. Şi dacă duşmanul ar fi fost singur, n'ar fi fost atât de rău, dar a făcut să vie Ţara-Românească de o parte şi Tătarii de alta, şi ei înşuşi cu toată puterea lui, şi m'au înconjurat de trei părţi, şi m'au găsit singur, cu toată oastea mea turburată pentru mântuirea celor de acasă... Iar, după ce a plecat duşmanul, cu adevărat am rămas părăsit de orice ajutor de la creştini, pentru că, nu numai că nu m'au sprijinit, dar poate că unii au avut plăcere pentru paguba făcută mie şi ţerii mele..."**

Unde e lipsa de iniţiativă şi de răspundere? Desfidem să ni se citeze un text occidental din 1478 dovedind atâta măreţie morală. Care Plantagenet ori Capeţian s'a gândit măcar o clipă că datoria Prinţului este „mântuirea celor de acasă"? Care răfuială feudală, pentru scule ori mirese, se poate compara cu singurătatea leală a lui Ştefan... „în nădejdea lor" de veacuri sângeră neamul nostru şi toţi felonii slobozesc necurăţenii pe rănile sale.

Mai departe, dl. Dumitriu afirmă: „în mod tradiţional iniţiativa politică în Rusia (dar şi în România din pricina tradiţiei sale bizantine) vine de sus". Când cineva scrie asemenea frază dovedeşte că habar n'are de istoria Bizanţului, a Rusiei şi a României. Avem deaface cu răs-rumegătura unor clişee jurnalistice. Pretinsa moştenire bizantină a Moscoviei e o impostură, inventată de monahi şi ideologi şi popularizată de semidocţi. Lupta Bizanţului pentru libertatea Europei a durat un mileniu şi reprezintă cel mai superb efort din vremea când Occidentul se bălăcea în noaptea merovingiană. (Când nu săvârşea actul de ne mai pomenită piraterie care a fost cruciada IV-a cu jaful Constaninopolului). Structura tiranică a statului rus e mongolică iar nu bizantină; în acelaşi isvor asiatic trebueşte căutată originea unor manifestări autocratice din imperiul Comnenilor. (Boală veche de care s'a lăsat contaminat şi Alexandru la Persepolis şi Pasargadae). Elenismul, reîncarnat în ţările române, reprezintă o tradiţie de libertate... —

Dar dece să continuăm? Nu e mai bine să-l trimitem pe dl. Dumitriu la un manual foarte elementar de istorie universală?

COMPLEXUL RUSNACOID

Uitând sau poate ignorând — întratât s'au îndopat cu „noul roman" — o tradiţie ilustrată de Haşdeu şi Eminescu, după care „Rusul nu trebue iertat nici pe patul de moarte", câţiva distinşi intelectuali de-ai noştri sunt gâdilaţi de scrupule rusofile... nuanţate, bine înţeles. Ba că Muscalii nu sunt toţi roşii (mai sunt şi portacalii), că „Rusia suferă ca şi noi" (naţie Christoforă nu? cum zicea Danilevski & Co.), etc. etc.

„România" ne aduce ştirea că dl. Vintilă Horia a publicat „un interesant articol despre revolta şi destinul sumbru al scriitorilor ruşi contemporani". Prima noastră reacţie? Autorul putea să-şi folosească talentul pentru o cauză mai bună şi să-i lase pe Ruşi să se apere singuri, cu atât mai mult cu cât imperiala lor emigraţie nu se sufocă de simpatie pentru noi.

Şi apoi să fim serioşi. Putem noi să ne înduioşăm de faptul că Gorki a fost otrăvit... după ce, sub patronajul lui Lenin, a intoxicat atâtea minţi? Ce contează — din punct de vedere românesc — că Maiakovski s'a sinucis... după ce a scris versurile care ne-au emasculat arta póetică? Cât despre Blok (autorul „Sciţilor") şi Esenin (nu mai puţin pan-mongolist) sunt ori ba plozii revoluţiei a cărei slavă au răcnit-o? Şi-au pus capăt zilelor, ca şi Fadeev, dictatorul societăţii scriitorilor? „Bon débarras!" Un Român cu reflexe sănătoase, a cărui fibră nu e cârpă, nu poate decât să dea din umeri în faţa unor trebi strict uralo-altaice, care nu privesc destinul nostru... necum să mai teoretizeze asupra „rebeliunii". (Dacă într'o zi Zaharia Stancu s'ar spânzura oare l-am boci ca pe o victimă a lui Leonte Răutu?) Toate astea sunt poveşti din redacţiile occidentale care nu ştiu cum să mai salveze „farmecul slav": ah! arhiducesele, troica, samovarul, „cuir de Russie".

Deocamdată vom desumfla numai unul din baloanele acestei prea generoase mistificări: „cazul Evtuşenko". Acum vreo 6—8 luni, o ce veste minunată: „un grand rebelle est né". In piaţa publică, la Moscova, Evgheni Evtuşenko, adolescent tumultuos cu plete'n vânt, declama poezii îmbibate cu napalm. Numai că René cel Slav, nu acceptă misiunea cu care îl investise «Le Figaro littéraire» ci pe cea a Komsomolului. Câteva luni mai târziu se lăfăia pe plăjile dela Havana, în calitate de oaspe al bărbosului pe care îl şi ungea „Mozart al Revoluţiei". La 4 ianuarie 1962, „Gazeta literară" publica versurile „rebelului". Bine înţeles, fanteziştii occidentali nu se simt deloc ridicoli şi peste câteva timp ne vor servi, cu alt sos, alte exemple de „opoziţie" în Rusia.

Iar noi rămânem la ce ştim, în ciuda nuanţaţilor simpatizanţi ai rusismului. Magma etnică, ce-şi zice naţie, şi care n'a cunoscut nicicând fiorul libertăţii — şi mai ales dorinţa de a o dărui altora, singurul criteriu definitoriu — e nemişcată în reacţii şi năravuri. Am putea chiar garanta că în cazul unor „reîntoarceri", după 50 de ani de exil inutil, Romanovi şi Iusupovi le-ar rezerva nişte surprize existenţiale teoreticienilor noştri să nu le poată duce. Iar noi am încerca tristeţea de a fi avut dreptate.

ELOGIUL CINISMULUI

Dl Walter Lippmann, acest mentor nechemat al politicei americane, în articolul din "New Herald Tribune" critică politica de până acum a Aliaţilor faţă de problema reunificării Germaniei şi a liberării ţărilor captive. Constatările Dlui Lippmann sunt demne de luat în seamă pentru a a nu ne mai face iluzii deşarte iar cinismul cu care încoronează aceste lucide constatări e vrednic de cea mai superlativă laudă. Iata ce spune Dl Lippmann:

„O astfel de politică (referitoare la Germania) era întemeiată pe formula reunifării prin alegeri libere şi a fost la fel şi în mare măsură prezentată ca o politică de eliberare a naţiunilor captive. Această politică n'a fost niciodată nici serioasă nici sinceră. Aliaţii occidentali şi chiar Republica federală n'au avut niciodată intenţia serioasă de a se bate pentru a reunifica Germania şi a elibera Europa de Est.

„In trei rânduri s'a dovedit în ochii lumii că această politică nu-i decât o tragere pe sfoară: când Germanii din Est s'au răsculat şi noi n'am făcut nimic pentru a-i ajuta; când Ungurii au făcut revoluţia şi noi nu le-am dat niciun ajutor; când, în sfârşit, Berlinul a fost tăiat în două şi noi n'am făcut altceva decât să ne plecăm.

„Adevărul e, că statu quo al Germaniei reprezintă această împărţire a tării, iar pentru a clădi o politică nouă trebuie să pornim dela constatarea acestui fapt. Acesta este un lucru regretabil, însă dacă e cineva vinovat de această chestie, acela este Hitler, care a declanşat al doilea războiu mondial şi l-a pierdut."

La toate acestea avem o singură observaţie de făcut. Dacă Hitler a pierdut războiul, Americanii l'au câştigat, şi atunci cine i-a obligat pe Americani să facă după războiu prostiile pe care le-au făcut creind această situaţie imposibilă din care nici ei nu mai ştiu cum să iasă?

SEMNALĂRI

◆ «Informations catholiques internationales» no. 153, oct. 1961, publică o conferinţă a prof. Helmut Hatzfeld: «Les thèmes religieux des écrivains contemporains». Vasta panoramă care îmbrăţişează literatura catolică din America şi Europa se încheie cu o concluzie densă: scriitorii creştini militanţi nu s'au eschivat dela tratarea tuturor problemelor arzătoare ale epocii noastre. Ştiam de mult dar e bine s'o repetăm fără hodină, dând mereu peste bot celor care vor să poprească actualitatea.

ÎN JURUL ONU-LITĂŢII

Încet, încet îşi face loc concepţia că ridicolul circ să fie pus la muzeul prostiei politice, la un loc cu SDN. Plecarea Portugaliei e foarte probabilă. Alte naţiuni civilizate şi grav ofensate — Franţa, Republica Sud-Africana — vor urma de sigur curentul. Anglo-Saxonii — scrie mieros şi asexuat «Le Monde» — se consultă în vederea „reformelor", destinate să... „întărească o instituţie internaţională care a demonstrat în nenumărate rânduri o însemnată slăbiciune dacă nu chiar o totală neputinţă". Pornită pe panta mărturisirilor şi a regretelor, conformista foaie recunoaşte că „Şi unii şi alţii sunt mai ales sensibili la reducerea constantă a influenţei occidentale în sânul Organizaţiei Naţiunilor Unite, unde se afirmă mereu cu din ce în ce mai multă pasiune o majoritate „anticolonială" (Anticolonială antioccidentală, uită să precizeze confratele, sclavajul oriental fiind în „sensul istoriei").

În "American Mercury" sept. 1961, citim un articol unic în presa americană: „Cea mai mare conspiraţie subversivă a istoriei." Acest titlu graţios priveşte UNESCO-ul. Documentat, autorul demonstrează cu o tărie de care aproape ne mirăm, caracterul intrinsec pervers al adunăturii picasso-jdanoviste.

Pentru a limpezi apele şi defini poziţiile este absolut necesar să se dărâme cele două babilonii. Nu se pot pune bazele „înţelegerii între popoare" cu primatul negustorilor de sclavi.

(P. S. Luăm act că ziarul „România", New York ,no. 61, p. 2, adoptă deasemenea o poziţie curajoasă în această problemă.)

O SIMPLĂ ÎNTREBARE...

Ziarul „România" ce se publică la New York şi care, dacă n'ar face din 23 August sărbătoare naţională ar fi totuşi un ziar citibil, are o rubrică constantă care poartă titlul „Ştiri din Israel". Nici măcar o singură dată ştiri din Patagonia, Groenlanda, Luxemburg sau Republica de San Marino... Am putea să ştim, dacă nu e cu bănat, de ce acest doesebit interes pentru Israel? Speră oare „compatrioţii" dela „România" că eliberarea ţării nu se va face decât cu sprijinul şi consimţământul Israelului? Sau sunt alte motive la mijloc?

Putem aştepta un răspuns, sau ni se lasă libertatea de a trage concluzia pe care o socotim mai potrivită?

AMINTIREA LUI N. I. HERESCU

„Cenuşa sa pare sortită să păstreze pururea căldura vieţii" scria neuitaţul umanist în înflăcăratul elogiu ce a consacrat lui V. Pârvan. În cele câteva luni care s'au scurs dela propria sa dispariţie mărturiile s'au strâns ca jerbele de flori pe mormântul proaspăt.

La universitatea din Catania anul academic s'a deschis cu o mişcătoarea comemorare. „Prof. E. Rapisarda — scrie CORRIERE DI SICILIA, 24 nov. 1961 — a amintit figura unuia din acei savanţi care au cutreierat Europa readucând la viaţă nu numai umanismul ci şi cele mai înalte idealuri de demnitate şi nobleţe omenească." În continuare, profesorul sicilian a arătat cum N. I. Herescu a refuzat o catedră de literatură latină în Franţa pentru a nu fi obligat să se naturalizeze. Mai mult, invitat să conducă o universitate în Statele Unite, el a răspuns ca nu poate părăsi Europa pentru renaşterea căreia consacră munca şi durerile sale. Despre opera savantului au mai vorbit prof. F. Corsaro, C. A. Rapisarda şi F. Sciuto.

În ORPHEUS nr. 2 (Iulie-Decembrie 1961) prof. Henry Bardon, vechi prieten şi colaborator al dispărutului, semnează articolul necrologic. „Dacă opera savantului este vastă şi trainică, amintirea omului nu se va şterge curând din amintirea celor ce l-au cunoscut. Marea sa demnitate provoca admiraţia. În plus dovedea o distincţie elegantă şi cordială, învăluită în melancolie: amintirea patriei, a fiinţelor lăsate acolo, oboseala exilului. Dar niciodată urma vreunei crispări ori violenţe; o blândeţe în care prietenul ghicea uneori o umbră de disperare. Totdeauna — mult curaj, energie, voinţa de a nu ceda în faţa nenorocirii. De câte ori surâsul său părea că ascunde o tristeţe. Dar surâsul era mai tare şi contactul cu N. I. Herescu te invita să acţionezi, să munceşti şi să uiţi.

Iată-l plecat dintre noi. Vom păstra amintirea latinistului strict şi subtil... Dar amintirea omului va trăi deasemenea în noi: el ne-a dat un exemplu greu de urmat — exemplul calităţilor intelectuale eminente care se aliau cu darurile cele mai alese ale inimii şi delicaţea cea mai sensibilă a unui umanism trăit."

Să mai adăogam că STINDARDUL se va pleca totdeauna cu pietate când se va rosti numele aceluia care l-a onorat cu colaborarea sa? Dacă mândria ar fi permisă în faţa durerii am putea spune: pentru N. I. Herescu am avut stimă şi afecţiune atunci când alţii l-au calomniat şi izolat. N'am aşteptat o dispariţie tragică pentru a arunca la repezeală flori spălătoare de conştiinţă pe mormântul lui Aristide.

Sublocotenentul Coliopol Mihai

Pentru acei care au avut privilegiul să lupte, în Taurida, sub stindardul Regimentului 2 Călărași, ziua de 9 Ianuarie nu poate fi uitată. La 9 Ianuarie 1942, susținut doar de 2 baterii de artilerie călăreață, baterii comandate de Maiorul Trofin, regimentul nostru a fost nevoit să țină piept atacului deslănțuit de o întreagă divizie sovietică, în parte motorizată, la **Sekehé-Eli,** în apropiere de Parpaci, acolo unde Peninsula Kerci este gâtuită de Golful Feodosiei și de mlaștinele Sivașului.

Sekehé-Eli! Un sat prăpădit de unde, în zile cu cer senin, poți vedea linia crenelată a munților numiți de Tătari **Iayla Dagh** (Pășunile de vară), o importantă încrucișare de drumuri și o succesiune de râpi și de viroage pentru stăpânirea cărora Călărași din Romanați și din Teleorman și-au făcut țăndări din trupurile lor tinere.

La Sekehé-Eli, pe când își îndemna la contraatac, pentru a patra oară în dimineața aceea, propriul său ploton și alte plotoane lipsite de ofițerii care fuseseră răniți sau uciși, cu splendid dispreț de moarte dovedit în nenumărate împrejurări, a căzut, lovit de două gloanțe în frunte, Sublocotenentul de rezervă **Coliopol Mihai.**

Dacă noi am rămas atunci stăpâni pe poziție și dacă inamicul a fost nevoit să se retragă precipitat, lăsând pe teren peste 2000 de morți și 1500 prizonieri în mâinile noastre, aceasta s'a datorat, în bună măsură, prezenței de spirit și exemplului personal al acestui ofițer de excepțională valoare, agricultor cu înclinații poetice, vânător pasionat, călăreț desăvârșit, frate mai mare al soldaților ce-i avea sub comandă, generos și blând cu dușmanul învins, „cavalerist" care venise pe front cu tomuri din Baudelaire al cărui „Jurnal intim" („Fusées" și „Mon cœur nus a nu") îl citea cu liniște suverană în timp ce artileria rusească ne căuta mizerabilele gropi în care stam cârciți...

Departe de a fi un exaltat, Mișu Coliopol nu era nici măcar militant politic. Unicul fiu la părinți, studiase în străinătate, în Franța și în Belgia, nu avea preferință pentru un partid oarecare și nu se integrase nici în mișcarea care cucerise aproape întreaga lui generație...

Posesor al faimosului ordin de mobilizare imprimat pe hârtie galbenă (trupe de acoperire), Coliopol se prezentase la unitate încă din Martie 1939, primind comanda Plotonului 2 Mitraliere. Este locul să spunem aci că, la epoca aceea, cele 3 regimente care intrau în compunerea uneia din brigăzăile de cavalerie (6 la număr) aveau fiecare o organizare diferită. Regimentul 2 Călăărași dispunea de un escadron de specialități (mai târziu: Escadronul de comandă), 4 escadroane de pușcași cărora noi, incorigibili și încăpățînați călăreți, le-am spus tot timpul „de săbii" și un escadron de mitraliere, acesta din urmă fiind alcătuit din 3 plotoane a 4 piese fiecare ploton. Plotoanele de mitraliere erau atașate, operativ, unuia din escadroanele „de săbii". Plotonul Coliopol a fost astfel atașat, aproape fără întrerupere, escadronului nostru, al doilea, al cărui indicativ a fost la'nceput „Oltul", iar apoi „Veverița".

Dela Bug și până în Stepa Nogai, Escadronul „Veverița" a constituit Detașamentul de descoperire al Brigăzii 8 Cavalerie (Colonel Dănescu Ion), fiind deschizător de drum pentru această brigadă, cunoscută sub numele de „Brigada de Fer".

Escadronul a avut următoarea compunere:

Comandant: Cpt. Constantinescu Emil,
Plotonul 1: Slt. Barbu Ion,
Plotonul 2: Lt. rez. Emilian V. Ion,
Plotonul 3: Lt. Constantinescu Victor,
Plotonul 4: Slt. Angelescu Corneliu,
Plotonul M: Slt. rez. Coliopol Mihai,
Plotonul AC: Slt. Caloianu (Bimbirică)

Până la sfârșitul lui Iunie 1940, prezența noastră „pe zonă" a avut mai mult caracterul unei manevre nelimitate, exercițiile cotidiane fiind urmate de petreceri prelungite, de serenade, de tot felul de escapade și de șotii. După dramatica și umilitoarea retragere din Basarabia, felul nostru de viață s'a schimbat însă radical. Nimeni nu se mai gândea la petreceri, ci cum să răzbune rușinea... Fără să aștepte instrucțiuni din partea nimănui, Mișu Coliopol s'a pus pe treabă, făcând pregătirea sufletească a ostașilor săi pentru marea încercare care avea să înceapă la 22 Iunie 1941. Asemenea „acțiune pshihologică" a fost făcută desigur și de alții, Coliopol reușind însă să facă din propriul său ploton o singură echipă, o comunitate de frați, însuflețiți de acelaș gând și gata să se ajute reciproc, fiecare ostaș fiind dispus să-și urmeze camaradul până'n moarte...

Au căzut aproape toți, bravii mitraliori ai Sublocotenentului Coliopol, dar au salvat situația în zeci de împrejurări, făcând prăpăd în rândurile inamicului... La Hotin, din proprie inițiativă, Coliopol a intervenit cu oamenii lui în flancul cel mai amenințat, a adunat pușcași răzleți și a pornit cu ei la contraatac, agitând în mână o lopată și ajungând astfel până în pozițiile artileriei sovietice. Colhozul Willy, Voivodinți, Senerovka, Marara, Tarapanovka și sătucul dela Vest de Kriwoje-Osero, străpungeri de poziții și lupte de întâlnire care rămân legate de numele Sublocotenentului de rezervă Coliopol Mihai...

Intre 9 și 14 Septembrie 1941, pe când ne aflam pe Nipru, am fost mereu atacați de forțe sovietice superioare în număr, în sectorul Solotaia Balka-Mihailovka. La un moment dat, Rușii reușiseră să stabilească un cap de pod în jurul localității Mihailovka. Din escadronul nostru căzuseră într'o singură noapte 9 din cei mai buni sergenți și pierdusem și pe Sublocotentul Barbu... Ne-am regrupat și am contraatacat. Rușii, cuibăriți în casele dela marginea satului, se apărau cu îndârjire. Plotoanele noastre, decimate în ajun și ducând lipsă de șefi de grupă, se opriseră la 150 metri de inamic... Coliopol, însoțit doar de Caporalul Roșioru din Castranova, a venit spre noi, a luat pușca-mitralieră a unuia care fusese ucis, i-a spus lui Roșioru să înainteze aplecat, a desfăcut crăcanul armei, l-a pus pe spinarea lui Roșioru și a început să tragă, din mers... La vederea acestui spectacol, nimeni nu a mai avut inimă să stea culcat la pământ. Intr'un iureș nebun, au pornit cu toții spre sat, i-au scos pe Ruși din case și i-au aruncat în apă, în bubuit de grenade și'n sclipiri de baionete...

După ce-am trecut Niprul pe la Berislav și în timp ce mărșăluiam în direcția Agaiman, am fost atacați de avioane sovietice „Rata". Cum scrie la „Regulament", plotoanele s'au răspândit, în galop, de ambele părți ale șoselii. Coliopol a rămas însă pe loc, a instalat imediat o mitralieră în poziție de tragere antiaeriană, a deschis focul și a nimerit ultimul avion drept în botul motorului. Avionul a luat foc și s'a prăbușit într'o miriște. Comandamentul german i-a omologat lui Coliopol avionul doborît.

Cine nu-și amintește oare de superba comportare a Sublocotenentului Coliopol la Filiberta și în primele lupte din Crimeea? Stăpân pe el și mereu în frunte, acest brav între bravi și-a condus oamenii la luptă ca pe câmpul de exerciții. Când l-au fulgerat cele două gloanțe, la Sekehé-Eli, a rămas la ploton. Cu sângele curgându-i șiroaie pe obraz, a continuat să indice țintele, strigând până ce a fost împietrit de moarte: „Nu vă lasați mă! Trage Stancule, trage măă, trage, trage!"

Să-mi fie deci îngăduit, astăzi la 20 de ani de la moartea lui eroică și dela biruința noastră dela Sekehé-Eli, să-i îndemn pe acei care vor să elibereze țara, cu alte mijloace decât cele folosite până acum, să fie așa cum a fost Sublocotenentul de rezervă Coliopol Mihai, neînfricatul comandant al Plotonului 2 Mitraliere din Regimentul 2 Călărași.

Ion V. EMILIAN

In orice acțiune, comportarea comandantului de mică unitate este hotărîtoare. Prin exemplul său personal, șeful trebue să insufle acelora pe care-i comandă voința de a merge înainte, voința de a lupta și de a înfrânge pe inamic.
In instantaneul de față, comandantul unui ploton românesc pornește la atac, încadrat de un comandant de grupă și de un pușcaș (Caucaz, Sept. 1942)

Rumänische Infanterie schreitet zum Angriff (**Kaukasus, Herbst 1942**)

Exilul și activismul Stindardului

Articolul apărut în numărul 56/57, „Condițiile redobândirii libertății", ne-a adus un bogat curier. Este cu desăvârșire imposibil să publicăm aci textul integral al scrisorilor primite și nici să menționăm toate aceste scrisori. Dăm mai jos doar câteva fragmente culese din aproximativ o zecime din totalul scrisorilor ce ne-au sosit.

◆ Un ostaș mai bătrân care a comandat M. U. în fața inamicului: „...îți doresc deplină sănătate, un an prosper și succes în lupta națională pe care o duci cu atâta dârzenie. **Acest lucru ar trebui să-l facem cu toții în locul în care ne găsim și cu mijloacele pe care le avem; să nu renunțăm la această luptă,** oricât de vitrege ar fi evenimentele și oricât de neînțelegători ar fi oamenii în mijlocul cărora trăim. Dar din nefericire nu este așa. Cea mai mare parte din refugiați **au depus armele.** Timpul a trecut, tinerii au devenit maturi, s'au căsătorit, au copii, lupta pentru existență a devenit tot mai grea și le-a acaparat și timpul și voința. Iți dai seama că nu li se mai poate cere decât doar participarea la acțiunile altora, a celor puțini, câțiva care au mai rămas pe metereze fluturând drapelul eliberării atât cât vor mai putea și ei; **adică până la ultima suflare.** Printre aceștia faci parte și Dta și „Stindardul", gazetă de o deosebită ținută morală, care s'a menținut tot timpul de-asupra certurilor refugiului, pe o linie strict națională. Nu pot să-ți doresc decât **să fii mereu pe aceiași linie...**

◇ Un luptător dela Cotul Donului: „...Dacă cineva vă spune că sunteți prea activist, acea persoană, cu voie sau fără voie, nu vrea eliberarea neamului. **Continuați lupta cu îndârjire.** Dacă o ușe vi se închide, bateți la alta...

◆ Doi foști ostași în Armata RPR: „...Imediat v-am ruga să ne puneți cap de listă în orice s'ar întreprinde, la luptă cu arma, împotriva criminalilor din București și din Cremlin... Dreptatea este mai prețioasă decât Pacea..."

◇ O româncă din Jugoslavia: „...Cineva din V. mi-a dat ziarul Dvs să-l citesc. Am plâns de bucurie. In suflet s'a aprins din nou flacăra nădejdii...

◆ German din Romania, repatriat recent în Germania federală: „Indestularea și luxul au ucis sufletul oamenilor de aci. Chiar Landsmannschaft-ul nostru se desinteresează de suferințele celor din țară și pare că nu vrea să supere regimul actual din România. Nu știu dacă exponenții noștri fac aceasta din prevedere politică, din dorința de a fi acoperiți în orice eventualitate, sau din simpla adaptare la mediu, pe linia gazetelor de bulevard care, în goana după senzațional, nu găsesc de cuviință să informeze opinia publică despre cele ce se petrec în mult iubita noastră patrie... Dragostea Dvs față de popor, credința Dvs nezdruncinată în destinul patriei și lupta Dvs curajoasă pentru Libertate, m'au impresionat. Cunosc bine stările din țară și deci pot să vă spun: ziarul Dvs este interpretul majorității porului român, pot chiar să afirm că **așa cum gândiți Dvs gândește 95% din populația României.** In pușcăriile prin care am trecut, am stat de vorbă cu ciobanii frumoșilor noștri munți, cu țăranii din toate regiunile țării, cu lucrători din fabrici, cu funcționari și cu intelectuali, ba chiar cu membri ai partidului P.M.R. și cu beneficiari ai regimului. Toți urăsc regimul și așteaptă trăznetul care va aprinde focul uriaș: lupta pentru Libertate. Dvs vorbiți limba lor, sunteți expresiunea voinței lor, a milioanelor de pușcăriași încătușați... Acesta este motivul pentru care m'am adresat Dvs. Prietenilor și camarazilor Dvs li s'au înscenat procese, au fost întemnițați sau chiar impușcați. Mulți din ei zac încă în inchisorile dela Aiud, Gherla, Sighet, Pitești, sau în alte închisori, care poartă nume diferite, dar în care **sunt nimiciți aceiași oameni și se pierde cel mai bun sânge al Romaniei...** Nu uitați ce a spus Mântuitorul: „Dacă oamenii vor amuți, vor vorbi atunci pietrele." Continuați pe acelaș drum, luptați cu aceiași dârzenie, pentru dreptatea poporului român, dreptatea lui fiind dreptatea noastră, cauza lui fiind cauza noastră și destinul lui fiind destinul nostru. Trăiască patria noastră comună, unde am văzut lumina zilei, al cărui pământ l-am stropit cu sudoare și cu sânge, unde ne sunt îngropați părinții și unde vrem sa ni se odihnească și oasele noastre!"

◇ Român, proaspăt sosit din țară: „Noi am venit aci cu gândul să luptăm, nu să ne facem un rost și avere. La chemarea Dvs noi răspundem cu însuflețire. Ungurii sunt frații noștri de suferință, aliați și nu dușmani. Impreună cu ei și cu celelalte popoare subjugate, în unire și în înțelegere, trebue să ducem lupta de eliberare. Luptă deci, fără discursuri și fără închinăciune față de nimeni..."

◆ Legionar din Garda de Fer: „Țin să vă incredintez că sunt alături de Dvs. Puteți conta pe mine, în orice împrejurare..."

◇ Alt Legionar din Garda de Fer: „Să dea Bunul Dumnezeu că strigătul Dvs de luptă pentru libertatea Patriei sfârtecate și răstignite și a Neamului îndurerat și prigonit să fie realitate vie în anul 1962. La mulți ani cu norocul cel Mare, Sănătate și bucurie!"

(urmare în pag. 5)

Imperiul lașității

Ziarul italian IL TEMPO din 21 Ianuarie 1962 comentează atrocitățile săvârșite în Congo împotriva misionarilor creștini spunând următoarele:

„Italia catolică și guvernată de Democrația Creștină a tăcut. Acum cinci zile 19 misionari catolici au fost masacrați și poate devorați în Kongolo de un grup de sălbateci în uniformă militară, nu încă identificați, și care probabil că sunt aceiași care au săvârșit masacrul din Kindu. Intre alaltăeri și ieri alți congolezi îndobitociți, sau poate aceiași, au nimicit la Sola în Katanga Misiunea Părinților Albi și a Surorilor franciscane. Italia catolică și guvernată de Democrația Creștină a tăcut, nu a pronunțat un singur cuvânt de indignare, nu a murmurat o singură rugăciune, nu și-a întors nici măcar o clipă gândul dela afacerile politice și personale. Nu și-au manifestat durerea sau mila nici chiar acei clerici zeloși care se înfurie când cineva se atinge chiar și de un singur păr din barba lui Fidel Castro, când Portugalia ia măsuri împotriva rebeliunii din Angola sau când Olandezii își trimit un vas de războiu în Noua Guinea. N'a luat act de acest masacru al misionarilor catolici nici chiar acel „sfânt" primar al Florenței, care știe să ia apărarea Algerienilor împotriva poliției italiene... N'au știut să exprime un sentiment de durere nici acei încurcăreți tineri ai stângei catolice, care se scandalizează rând pe rând de independența lui Tschombe și pe urmă de intervenirea Națiunilor Unite în aceiași Katanga a lui Tschombe...

Și totuși s'au găsit câțiva tineri italieni care n'au rămas indiferenți în fața știrilor privitoare la actele de barbarism săvârșite de soldații congolezi. Acești tineri sunt membri ai Asociației Studențești de Acțiunea Națională „Giovane Italia", asociație care, dacă nu greșim, e de netăgăduită inspirație fascistă. Ei s'au prezentat Cardinalului Agagianian la Propaganda Fide și i-au „exprimat durerea tineretului studențesc și indignarea asociației pentru masacrul săvârșit". Cardinalul a răspuns acestor tineri prin cuvinte emoționate și lăudând participarea studenților la durerea Bisericii a amintit celor prezenți cât e de necesar sa-ți iubești Patria... Sunt prin urmare acești tineri membri ai Movimento Sociale singurii care au simțit vibrând încă în sufletul lor acele sentimente profunde care leagă pe catolicii italieni de Biserica Romei? Și numai un Principe al Bisericii, într'un palat care din punct de vedere juridic nu aparține teritoriului italian, a știut să facă un autoritar apel la tineret pentruca să mediteze asupra dragostei de țară. Tinerii catolici, bărbații catolici, femeile catolice, aparținând variatelor și mult-activelor asociații, se plâng adeseori de inițiativele grupurilor „missine" sau „neo-fasciste". Dar atunci dece lasă acestor grupuri inițiativa de a stimula durerea pentru doliul Bisericii și devoțiunea către Patrie, într'o țară catolică și într'un oraș în care își are sediul Sfântul Scaun?"

. . Pentrucă, adăugăm noi, astăzi lașitatea, indiferența și comoditatea sunt mult mai difuze decât s'ar putea crede. In schimb, câtă văicăreală, mamă Doamne, la moartea lui Lumumba...

GRIJA COMUNIȘTILOR PENTRU „POPORUL ALGERIAN"

Partidul Comunist din Italia adună de mai multă vreme fonduri pentru ajutorarea „Poporului Algerian". Ziarul «L'UNITA» publică în fiecare lună sumele strânse. De ce această grijă tocmai pentru algerieni? De ce această preocupare la comuniști pentru „Independența Algeriei"?... Prietenii care critică atitudinea noastră față de problema Algeriei ar trebui totuși să înțeleagă că orice slăbire a poziției europene, în orice parte și'n orice sector, lasă câmp liber pătrunderii comuniste. Și că anumite sentimentalisme necontrolate sunt o adevărată nenorocire, totdeauna.

◆ **Cu și fără nume de împrumut.** — Lista pe care o publicăm mai jos ar fi putut să fie comentată într'un lung articol al cărui foarte potrivit titlu ar fi fost **„Cine sunt stăpânii României"**. N'am facut-o! Ne mulțumim cu o simplă înșirare de nume și de funcțiuni. Cum însă persoanele alcătuind această listă aparțin, fără excepție, aceleiași categorii etnice, știm că ne vom atrage fulgere și că ni se va aduce acuzația că ne menținem pe linia unor „vechi și obscurantiste prejudecăți rasiale". Luăm asupra noastră și acest risc, după cum ne luăm întreaga răspundere a celor scrise mai jos, din respect pentru adevăr.

Am spus odată aci că un rol de căpetenie în echipa de administratori sovietici, echipă care se numește, după necesități, conducere de partid, consiliu de stat sau guvern, îl are un oarecare **Leonte Răutu.** Membru al biroului politic al Comitetului Central al P.M.R.-ului și membru al „organului suprapus" (care-l controlează și pe Gheorghiu-Dej), acest Răutu se numește în realitate **Lonea Oighenstein** și este din Basarabia.

Horia Maicu, Arhitect șef al Capitalei, se numește în realitate Haim Goldstein. Ana Toma, Ministru adjunct al Comertului, este din Botoșani, o chiamă de-acasă Any Grossmann și este căsătorită acum cu Gheorghe Pintilie, General al Trupelor M.A.I., cetățean sovietic. George Gaston Marin, Președintele Comitetului de Stat al Planificării, a fost „rezistent francez", s'a căsătorit în Franța, soția lui fiind franceză în măsura în care este el nepotul lui Mircea Ciobanul. Silviu Brucan, delegat reperist la U.N.O., este Brucăr din Dorohoi. Simon Bughici, membru al Comitetului Central al P.M.R.-ului, al cărui adevărat nume nu-l cunoaștem încă, este căsătorit cu Anuța Friedmann pe care a cunoscut-o în lagărul dela Wapnjarka, în Transnistria. Secretarul Consiliului general A.R.L.U.S., George Rodan (încă neidentificat este și el căsătorit tut cu una care a trecut prin acelaș lagăr. Josif Schor, Lt. Major de Miliție, controlează toate hotelurile din București. Paul Cornea, a cărui „sinucidere" fusese anunțată de unele publicații din exil, este acum Directorul Studioului din București; se numește în realitate: **Kraus.** Mircea Bălănescu, fost ambasador RPR la Paris, acum ambasador în Grecia și în Cipru, se numește **Bender. Janos Fasekas,** „vârf de partid" și Ministrul Alimentării, nu este nici el ungur... Pe Alexandru Lăzăreanu, Ministrul la Londra îl cheamă Lazarovici. Samoilă Haimer, director în Ministerul Agriculturii, și-a romanizat doar numele cel mic. Director general în Ministerul Finanțelor este Armand Popper. Pe Radu Mănescu, Președintele Asociației Turistice RPR, îl cheamă Wintzer. Mihail Florescu, „rezistent francez" și el, fost șef al politrucilor din unitățile militare reperiste, este fiul bancherului Herșcovici din Bacău. Puiu Hirschfeld din Galați semnează acum Alexandru Cornescu și este Directorul general al Televiziunii. Speakerița principală a Televiziunii, Cléo Stieber, n'a găsit că este necesar să-și schimbe numele; este absolventă a Școlii superioare de partid. Nicolae Minei, fost director la OSTA, acum Redactor șef la „Veac Nou", se numește în realitate **Glücklich.** Cum este și firesc, Repereaua scoate și o gazetă în limba rusă „Narodnaja Demokraticeskaja Rumânia"; Redactor șef: Nicolae Moraru, pe adevăratul său nume **Safran.** Comandant-adjunct al pușcăriei „Văcărești" este Colonelul de Securitate Jean Brucker, fost internat în lagărul Wapnjarka. Directorul Teatrului „Țăndărica" din Capitală este Margareta Niculescu, din Iași, dar tot Herșcovici și ea. Fostul consilier de ambasadă la Peking și actual director ad interim în Ministerul Afacerilor Străine, Mihai Munteanu, se numește Goldmann. Clara Cusmir-Mihailovits este Director al Muzeului de Partid și autoare a cărții „Mișcarea muncitorilor români între 1917—1921, creație a P.C. român". Șeful Direcției 5 din Direcția Generală a Securității de Stat (D.G.S.S.) este Colonelul Mihai Dulgheru, pe adevăratul său nume Dulbergher. Nici pe Josif Ardeleanu, Director General al Presei RPR, nu-l cheamă așa; a fost și el internat la Wapnjarka. Sandu Eliad-Berkovici este Directorul Teatrului de Estradă, iar Israel Rachmuth membru al Academiei RPR. Numele adevărat al lui Andrei Andrei, mai mare peste toate întreprinderile de construcții din Capitală și consilierul tehnic al Planificării, este Rosenfeld. Pe fostul atașat comercial RPR la Paris, fost Director General al Oficiului de Turism „Carpați", Sorin Firu, îl cheamă Finkelstein. Director al celei mai importante întreprinderi de construcții din Capitală (Intreprinderea Nr. 2) este Nicolae Zamfir-, până mai ieri Colonel de miliție; Reichler pe numele său adevărat. Deocamdată nu cunoaștem numele real al lui Paul Stefănescu, Directorul General al Importului din Ministerul Comerțului. Edy Deleanu, Directorul Tehnic al Comitetului de Stat de Control, este Edy Schwartz din Brăila. Și tot din Brăila este și Carol Neumann, fost Directorul Editurii Tehnice. Actualul membru în Biroul Comitetului de Partid din București, fost Prim Secretar al Regionalei Oltenia, și-a luat nume de haiduc, Cornel Fulger; înainte îi zicea Teitelbaum. Secretarul Prezidiului Marei Adunări „Naționale", Gheorghe Stoica, se numește Moscu Kohn. Prim Director-adjunct al Institutului de Istorie de Partid este „Nicolae" Goldenberg. Ministru RPR pentru India și Ceylon este Iancu Horatiu (Horovici). Pe Shely Leibovici, Șeful Serviciului Medicamente la Chimimport, am mai citat-o. Numita joacă un rol important în Comitetul de Partid al Capitalei. Din personalul redacțional al ziarului „Romînia Liberă" face parte și Oscar Lemnaru, în realitate Holzmann din Brăila. Pressmann, Judecător la Tribunalul Poporului și membru al Grupului de Legături de Prietenie cu Belgia, a ales numele lui Petrache Lupu dela Maglavit. Mai norocos decât Ofelia Manole (tot dela Wapnjarka) care a fost înlăturată din C.C., compozitorul Alfred Mendelsohn primește necontenit premii și medalii. Barbu Zaharescu (Bercu Zuckermann din Bârlad) este membru supleant al Comitetului Central, iar Simon Zeigher referent personal și consilier tehnic al lui Gheorghiu-Dej.

Din aceiași categorie cu precedenții, mai fac parte și următorii scriitori reperiști: Aurel Baranga, Marcel Breslașu, Mihail Davidoglu, Silviu Iosifescu, Maria Banuș, Radu Stanca, Ovid Crohmălniceanu, Eugen Schileru, Veronica Porumbacu și Al. Jar. (Stind.)

◇ **Altul cu nume schimbat** este Niculae Niculescu (Janos Stagir) domiciliat în Strada Vidra Nr. 46 din Cartierul Grant și angajat, în calitate de desenator, la gazeta pentru copii „Luminița". De fapt Niculescu-Stagir este informator al Securității, având ca principală misiune supravegherea turiștilor străini. Pictor realist în orele libere, Niculescu-Stagir reușise să se introducă în fosta „lume bună" și să câștige încrederea unor cercuri ostile regimului. Raportând prompt cele auzite și văzute, șefii săi dela Securitate i-au ordonat să propună acelor cercuri anumite acțiuni concrete. Câțiva au căzut în capcană, au fost arestați și au dispărut fără urmă. Printre dispăruți se numără și un cunoscut avocat bucureștean, căsătorit cu fiica unui alt avocat, foarte reputat pe vremuri. (Stind.)

◆ **Bunurile de consum,** dela pâine și până la mușama, se desfac numai prin O.C.L. (Organizațiile Comerciale Locale). Astfel O.C.L. — Produse Industriale dispune în București de 26 depozite de materiale de construcție, depozite care ar trebui să aprovizioneze populația cu var, ciment, ipsos, cherestea, articole de tâmplărie etc. Organizație raională O.C.L. nu există, raioanele fiind grupate 2 câte 2 și alcătuind astfel o singură direcție. Pentru aceste raioane „jumelate" cunoaștem și ordinea de bătae. Astfel, pentru O.C.L. — 1 Mai și 23 August: Lucian Finkelstein, director coordonator; Louis Fieraru, director comercial și Ion Vizirescu, șef contabil. O.C.L. — LENIN și DEJ: Manea Vladimir, director coordonator, Ion Stănică, director comercial și Pavel Drăgan, șef contabil. O.C.L. — fost Stalin și GRIVIȚA ROȘIE: Gheorghe Herișanu, director coordonator; Nicolae Stanciu, director comercial și Ștefan Dăscălescu, șef pontabil. O.C.L. — VLADIMIRESCU și BĂLCESCU: Isac Kohn, director coordonator; Ion Săvulescu, director comercial și Leon Bermah, șef contabil.

Pentru cei peste 1500000 locuitori ai Capitalei, O.C.L. nu dispune decât de 1144 magazine de desfacere de bunuri de consum, împărțite pe grupuri de raioane după cum urmează: 120 magazine textile, 101 încălțăminte, 6 depozite materiale de construcții și 3 magazine consignații (lucruri vechi) pentru raioanele 1 Mai și 23 August; 250 textile, 173 încălțăminte, 6 depozite materiale de construcții, 4 consignații și 30 magazine cu remiză pentru Lenin-Dej; 92 textile, 124 încălțăminte, 7 depozite materiale de construcții și 4 consignații pentru Stalin-Grivița Roșie; 114 textile, 100 încălțăminte, 7 depozite materiale de construcții și 3 consignații pentru Vladimirescu-Bălcescu.

Aprovizioanea acestor magazine ce face prin Sfatul Popular al Capitalei, prin înaintări de tabele, pe cale ierarhică, cu aprobări și reduceri, cu refacerea tabelelor, inlocuirea articolelor cerute de consumatori cu altele refuzate de Ruși etc. Când tabelele au rămas definitive, intervin firmele furnizoare care declară că nu pot livra cutare sau cutare articol, din cauza contractelor de export încheiate cu diverse state, din lipsă de materie primă, din lipsă de utilaj etc. In cele mai multe cazuri, firmele furnizoare nu respectă angajamentele, O.C.L. dă din umeri, sau se adresează la „Arbitrajul de Stat", instanță care nu poate rezolva nimic și căreia i se zice în țară „tribunal fantomă". In felul acesta, în cursul anului 1961 doar 4 din cele 576 magazine textile din București au putut vinde: jerseu de lână pentru rochii de damă, ștofe de tergal bărbătești și de damă, ciorapi bărbătești de nylon, scampolo și jachete de lână.

La depozitele de materiale de construcții situația este și mai catastrofală. Sfatul Popular nu aprobă, din capul locului, nici jumătate din cantitatea cerută, tot din cauza **planului de export.** La depozitele de materiale de construcții cozile sunt atât de lungi, încât unii și-au făcut o meserie din a sta coadă pentru altul. Deși a sta coadă în locul altuia se pedepsește cu închisoare dela 1 la 5 ani, meseria aceasta atrage un număr din ce în ce mai mare de cetățeni. Faptul că printre cei care au făcut coadă pentru alții, suferind pentru aceasta condamnări grele, au fost și ingineri dela Trustul 4 construcții, cât și un mecanic specialist dela Uzinele „23 August" arată cât de mare este mizeria în țară...

Dacă directorii coordonatori, directorii comerciali și șefii contabili o duc împărătește, funcționarii mai mărunți și gestionarii O.C.L. nu sunt de invidiat.

Dăm mai jos câteva exemple:

Materialele de construcții sosesc dela furnizor numai în următoarele gări bucureștene: Obor, BM și Filaret. Fiecare O.C.L. are în aceste gări un delegat permanent care se ocupă cu descărcarea vagoanelor. In gările amintite nu există instalații mecanizate de descărcare, treaba făcându-se manual, dar fără manipulanți... pentrucă nu sunt prevăzuți în **schemă.** Delegatul descarcă deci singur vagoanele. Dacă însă un vagon de 10 tone nu este descărcat în 3 ore, se plătesc taxe de locație. Cine plătește aceste taxe? Bietul delegat. Astfel delegatul O.C.L. din gara Obor, care primește un salariu de 630 Lei lunar și care lucrează în trei schimburi (o săptămână dimineața, o săptămână după amiaza și o săptămână noaptea), a plătit în mod regulat 100 până la 200 Lei lunar taxe de locație pentru vagoanele nedescărcate în termen.

După ce vagonul a fost descărcat, urmează trimiterea materialului cu auto-camionul la magazinul respectiv. Acolo se face recepția, de către gestionar. Tot el face și sortarea. In ucazurile reperiste totul este prevăzut, anume că un vagon de cherestea trebue să fie recepționat și sortat în 72 ore. Echipe de manipulatori și de sortatori nu sunt însă prevăzute, așa că gestionarul este obligat să descarce și să sorteze el singur 1500 până la 2000 de scânduri, câte încap într'un vagon. Când este vorba de ciment, gestionarul procedează la fel. Se rupe sacul, gestionarul plătește, ba face și pușcărie Cât privește materialul degradat, acesta se împarte la consumatori în proporția: la 10 scânduri cel puțin 2 crăpate și bune doar de pus pe foc. La O.C.L. sunt o droaie de directori, de subdirectori, de șefi și de subșefi, unitățile de desfacere nu dispun în schimb decât de un personal extrem de redus. Pentru o unitate de materiale de construcții **schema** nu prevede decât următorul personal: un gestionar (responsabil pentru tot și pentru toate), un casier, un contabil și doi vânzători, salarizați respectiv cu 930,650,710,635 (primul vânzător) și 535 Lei (al doilea vânzător). Cu asemenea salarii nu se poate trăi astăzi în țară. Așa că și funcționarii dela O.C.L. fac ce face toată lumea... în anii „puteri populare". (Stind.)

◇ **Flota militară reperistă** dispune de 3 distrugătoare de tip „Regele Ferdinand", care poartă acum numele de D. 12, D. 21 și D. 22 (5 tunuri de 120 mm, unul AA de 76 mm, 2 AA de 40 mm, 6 tuburi lans-torpile, 4 aruncătoare Wabo și 50 mine submarine), precum și de 2 distrugătoare de tip „Mărăști" (4 tunuri de 120 mm, 2 AA de 37 mm, 4 AA de 20 mm, 4 tuburi lans-torpile și 45 mine submarine). Nuămurl submarinelor românești este acum de 6: Marsuinul, Rechinul, I, II, III și IV. Ultimele 4 submarine sunt de tip sovietic 1944, fiecare din ele dispunând de 2 tunuri AA de 45 mm și de 6 tuburi lans-torpile. (Stind.)

◆ **In Cazane,** în apropiere de Svinița, localitate situată la 41 Km în amont de Orșova, s'au descoperit zăcăminte de Uranium. La exploatarea minereului se lucrează de zor, sub controlul specialiștilor ruși. Destinația minereului: Rusia. (Stind.)

◇ **Ostrovul Mare** a fost în întregime fortificat (pe vremea când raporturile cu Jugoslavia erau încordate) și dispune acum de numeroase cazemate legate între ele printr'un sistem de galerii subterane. La lucrările de fortificație au fost folosiți țăranii din comunele Crivina, Țigănași, Ostrovul Corbului, Corlățel, Rogova, Isvoarele, cât și din sate din interior. Țăranii au fost rechizitionați, cu care și atelaje, fiind obligați să-și procure singuri și hrana, pentru ei și pentru animale. In prezent, toate fortificațiile de pe insulă sunt ocupate și păzite de grănicieri. (Stind.)

◆ **Sistemul de aprovizionare** al navigatorilor români de la Dunăre este foarte complicat. Din motive de economie, sau din alte motive

pe care marinarii nu le cunosc, ei nu mai primesc hrana în bani pentru Jugoslavia. Sunt siliți astfel să mănânce pâine reperistă, neagră și tare ca pietroiul, pâine care mucegăește după 2 zile. Drumul până la Budapesta durează însă 10 zile, dacă nu mai mult. Vasele „Navrom" nu dispun de răcitoare pentru păstrarea cărnii și a legumelor; carnea se'mpute, iar zarzavaturile se fac bălegar. (Stind.)

◇ **Șantierul naval Giurgiu** din bazinul Veriga a devenit un adevărat cimitir de vase fluviale. Peste 40 de vase zac acum în bazinul Veriga și așteaptă să fie reparate. Piesele de schimb lipsesc, iar muncitorii, prost plătiți, n'au tragere de inimă și lucrează de mântuială. Sunt vase care așteaptă un an de zile până să le vină rândul să fie reparate. Când vasul a fost „reparat" și urmează să fie pus în serviciu, se face constatarea că totul a fost făcut pe dos... și intră iar în reparație. Astfel a fost cazul remorcherului „Alba Iulia" care, după mulți ani de șantier, n'a putut intra în serviciu, la cursa de probă constatându-se că era mai prost decât la intrarea în reparație... (Stind.)

◆ **Șantierele navale** din Turnu Severin, Oltenița, Brăila și Galați construesc în serie motonave și remorchere maritime și fluviale. Cifrele date de autoritățile reperiste cu privire la producția acestor șantiere sunt aproape exacte, dar... navele nu sunt pentru flota românească, ci pentru U.R.S.S. (Stind.)

◇ **Câmpulung-Muscel** nu intră probabil în planul de construcții cu scop cultural. După 15 ani de stăpânire comunistă, orașul (capitală de „r,aion") nu are decât o singură sală de cinematograf care, după împrejurări, este și sală de teatru. Sala aceasta poartă numele „Victoria" și a fost construită cu mulți ani înainte de primul război mondial. (Stind.)

◆ **La Periprava,** în Delta Dunării, există un lagăr de muncă forțată pentru deținuți politici care lucrează la stuf. Numărul acestor deținuți este de peste 10000. (Stind.)

◇ **La D.R.N.C. Turnu Severin** (Direcția Regională a Navigației Civile) a fost descoperită o fraudă de 300000 Lei, fraudă săvârșită în dauna navigatorilor. Nu s'a operat însă nici o arestare, hoții fiind „vârfuri de partid", care conduc serviciul de contabilitate după bunul lor plac. Banii jefuiți sunt în prezent recuperați tot din drepturile navigatorilor. Sistemul întrebuințat este foarte simplu. Cum, în regimul de „democrație populară", nici un muncitor nu-și poate plăti un costum de haine din salariu, navigatorii își confectionează hainele la „Navrom". Plata se face în rate, prin serviciul contabilității. Calcularea ratelor s'a făcut însă în așa fel, încât aproape 35% din cei care cumpăraseră haine în rate au constatat că li se reținuse de două ori acelaș costum. Căpitanul Popa Gheorghe s'a trezit că trebue să plătească 9000 lei, pentru uniformele de vară. Cum, conform tarifului, o astfel de uniformă de vară, din pânză albă, costă 150 Lei, Contabilitatea a pretins că acest căpitan și-a confecționat, în zece ani de serviciu, 60 de uniforme de vară, nici mai mult nici mai puțin. Chestia cu uniformele lui Popa este subiect de discuție în tot Severinul, vârfurile contabile stau însă la posturi și „calculează" mereu. (Stind.)

◆ **„Drumul Socialismului"** este numele ziarului care apare la Turnu Severin. Trecut pe tabloul „realizărilor puterii populare", ziarul cu pricina este o biată fițuică care apare **de două ori pe lună,** în patru pagini, format „Bilete de papagal". Ce conține ziarul? Un articol de fond luat din „Scînteia", trei știri din „lagărul socialist", rezumatul câtorva referate dela ședințele de partid și... o poezie a „maestrului" Băghină Aristică: tractor, motor, piston, sifon, curea, reperea, zbang, trosc. Ziarul cu pricina intenționează să scoată o ediție și pentru Baia de Aramă. (Stind.)

◇ **La 1 Mai 1962,** Gheorghiu-Dej ar vrea să anunțe că întreaga agricultură românească a trecut în „sectorul socialist". Organele raionale de partid își concentrează întreaga activitate în această direcție: La 15 Ianuarie 1962, Regiu-

nea Maramureş a anunţat că raioanele Satu Mare şi Carei erau complect colectivizate. In raionul Adjud (Regiunea Bacău) treaba merge însă prost, ţăranii refuzând să transforme întovărăşirile în colective. Abia în 3 comune din acest raion întovărăşirile au putut fi transformate în colective. La Păuneşti, ţăranii au opus rezistenţă mare. A fost bătae şi s'au făcut arestări. Pe de altă parte, din rapoartele „responsabililor agricoli" rezultă că nu există o singură regiune care să fi realizat „planul" la capitolul „creşterea păsărilor". Cu alte cuvinte, găinile „dispar" din colective. S'a dat poruncă ca fiecare colectiv să aibă pentru 100 Ha cel puţin 600 de paseri, ori nu există nici o regiune care să fi realizat asemenea proporţie. Regiunea Constanţa, regiune în întregime colectivizată, va avea abia în toamna 1962 la 100 Ha cereale 271 paseri, adică mai puţin de jumătate din preverile planului. (Stind.)

◆ **Studenţii de culoare** care studiază la universităţile româneşti primesc, din partea guvernului reperist, o bursă de 1000 Lei lunar. Unii dintre ei mai primesc şi bursă dela statul respectiv, adică dela guvernele occidentale care pompează bani în ţările „subdesvoltate". La Bucureşti, aceşti studenţi organizează chiolhanuri şi orgii, dar tot le mai rămân bani. Atunci, pleacă în bandă la Viena, ba chiar la Muenchen, unde fac cumpărături. Obiectele cumpărate aci sunt introduse în ţară şi vândute, la preţ înzecit. (Stind.)

«Navrom», iazul cu peşte al parveniţilor pe linie de partid

De când mă aflu în lumea liberă, am luat şi eu cunoştinţă de declaraţiile unor vizitatori occidentali care, purtaţi de nas de securişti cu mască de „călăuze turistice", dau o falsă imagine a ţării încătuşate, prezentând drept „măreţe realizări" toate decorurile potemkiniste.

Pentru a risipi confuzia creiată de aceşti turişti, pe cât de miopi pe atât de naivi; pentru a demasca totdeodată panglicăriile propagandei comuniste şi pentru a da o slaba satisfacţie camarazilor mei de muncă şi de suferinţă, condamnaţi să rabde în tăcere jugul celei mai odioase tiranii, găsesc de datoria mea să fac o incursiune în culisele „orânduirii socialiste", să arăt adevărata faţă a moralei comuniste şi să reduc la reala lor valoare faimoasele „cuceriri ale poporului".

Cred că ce voiu spune mai jos nu va putea fi niciodată tăgăduit de nici unul din indivizii pe care-i voiu prinde în vârful înseţat al peniţei, cu atât mai mult cu cât voiu face uz de tragica mea experienţă.

Aş dori, din fundul inimii mele, ca toţi marinarii dela Dunăre şi dela Mare să mă audă, fiindcă ştiu că destăinuirile mele vor avea darul să le încălzească sufletul şi să-i bucure, acest prim strigăt al meu fiind propriul lor strigăt, strigătul desnădăjduit al unor oameni care, pentru a nu-şi pierde pâinea, pentru a putea supravieţui acestei epoci de nedreptate şi de umilire, sunt nevoiţi să tacă ...

Cum spaţiul nu-mi permite să arăt toate laturile problemei, mă voiu opri deocamdată asupra unei **chestiuni de cadre**, anume la relaţiile dintre **vârfuri** şi **bază.**

Personalul navigant, precum şi muncitorii portuari, formează **baza** aducătoare de venituri şi de devize. Intre navigatori şi muncitori pe de o parte şi funcţionarii etajaţi până sus, unde tronează ministrul, pe de altă parte, este o disproporţie flagrantă.

Navigatorii şi muncitorii portuari întreţin, cu braţele lor, o armată întreagă de trântori şi de politruci. După ce că iau leafă de pomană, „vârfurile" exploatează în modul cel mai ruşinos pe marinari, mai ales pe acei marinari care sunt îmbarcaţi pe vase ce efectuează călătorii în străinătate. Exploatarea marinarilor se face atât de conducerea adminitsrativă, cât şi de birourile cadrelor.

Birouri de cadre se află la Bucureşti, Constanţa, Galaţi şi Brăila, Giurgiu şi Turnu Severin. Toate aceste birouri sunt înţesate cu zeci şi zeci de „verificatori", toţi agenţi sau chiar foşti ofiţeri de Securitate. „Verificatorii" cadrelor fac şi împărţeala marinarilor în categorii, adică sunt competenţi în a da „avizele de ieşire în străinătate", avize care trebue că obţină şi aprobarea Securităţii.

In **„Navrom"** sunt 4 categorii de marinari:

1. Marinari care nu pot lucra decât în apele teritoriale româneşti. Din această categorie fac parte aproape toţi tinerii, cât şi marinarii mai bătrâni puşi la index de politruci.
2. Marinari care au aviz de călătorie numai până la Bratislava, adică acei care nu pot trece dincolo de Oblonul de fer. In această categorie intră cei căsătoriţi şi cei pe care politrucii îi consideră îndoelnici.
3. Marinari cu aviz până în Germania occidentală (Regensburg). Inafară de membri de partid, de utemişti şi de agenţi ai Securităţii, din această categorie fac parte şi acei care întreţin familii grele şi care au puternice motive de a nu face „saltul" în lumea liberă.
4. Marinarii care pot fi îmbarcaţi pe vasele de mare şi care pot merge deci în orice ţară. Este inutil să spunem să trecerea în această categorie implică o sumă de verificări şi de certificate de bună purtare dela toate forurile comuniste.

Listele definitive ale acestor 4 categorii, cu apostila Securităţii, se trimit Grănicierilor şi birourilor de cadre din toate porturile.

Dela înscrierea pe listă şi până la îmbarcarea pe vas, calea este însă destul de lungă. Şnapanii dela „vârfuri" ştiu să exploateze dorinţa legitimă a fiecărui marinar de a fi îmbarcat pe un vas care acostează în porturi din lumea liberă. Pe asemenea vase, marinarul primeşte indemnizaţie de străinăte, drepturi de îmbarcare (bani de hrană în monedă străină). Economisind din banii de hrană (sunt marinari români care se hrănesc numai cu pâine pe tot timpul călătoriei), oamenii din echipaj pot face mici cumpărături. Oricât de modeste ar fi aceste cumpărături, ţinând însă seama de preţul plătit în străinătate şi de lipsurile din ţară, ele pot fi valorificate şi contribui astfel într'o oarecare măsură la îmbunătăţirea traiului familiei respective. Operaţia îmbarcării se face deci potrivit unui subtil sistem de sperţuire: cine dă mai mult este îmbarcat, cine dă mai puţin rămâne la mal ... Marinarul n'a scăpat însă numai cu sperţul plătit la îmbarcare, el este nevoit să plătească mai multe vămi la înapoiere: taxa vamală, vamă specială „verificatorului", sperţ şefului dela Mişcare şi sperţ şefului dela cadre. De cele mai multe ori, în lanţul acesta de vămuiri şi de sperţuiri se mai intercalează şi alţii ...

Să luăm un exemplu. La Turnu Severin, marinarul înapoiat din străinătate este mai întâi jupuit de „Revizie" (grănicieri, vama şi căpitănia portului), plăteşte apoi taxele de „indigenare" (pentru cel mai ordinar ceas de mână: 1150 Lei; pentru cel mai mic magnetofon: 800 Lei; pentru o motoretă veche, cumpărată în Germania cu 80 DM: 1000 Lei; pentru o haină de piele: cca 700 Lei; pentru o brichetă cumpărată la Viena cu 4 Schillingi: 10 Lei) şi intră în fine pe mâna „vârfurilor". După solicitările mieroase, urmează şantajul şi ameninţarea cu debarcarea de pe navă ... Până la urmă, marinarul ajunge în faţa Inspectorului de cadre Constantin **Clenciu** care-i aduce la cunoştinţă că „a primit ordin dela Bucureşti să-l debarce". Respectivul se roagă, se umileşte, descrie mizeria de-acasă, imploră milă pentru copii şi pentru soţia bolnavă ... Clenciu rămâne neînduplecat ... Marinarul pune atunci pe masă ceasul, pentru că Clenciu este sensibil numai la ceasuri. Lui **Vintilescu,** şeful cadrelor la Turnu Severin, îi lasă haina de piele.

Dacă „vârfurile" află că marinarul respectiv mai are încă ce da, îl trimit la Bucureşti „pentru clarificarea situaţiei", pe propria sa cheltuială bine'nţeles. Acolo dă ochi cu: **Tiron, Corbeanu, Colclitu, Georgescu, Tănăsescu, Turlacu** şi mulţi alţii cărora, ne mai având ce să le ofere, le promite toate bunătăţile văzute prin vitrinele din Apus. In felul acesta, călătoria viitoare este pe de de-a'ntregul arvunită ...

Iţi mai aduci aminte, „tovarăşe" Tiron? Şi tu, Tănăsescule, care mi-ai luat fulgarinul? Dar haina de piele a lui Popescu G. A., cine o poartă acum? Dar „tovarăşa" D. C., mai are încă funcţiunea de intermediară în achiziţionare de valize pline, nu goale, pentru această selectă ierarhie de şarlatani şi de hoţi de drumul mare care, zi de zi şi pe spinarea fiecărui marinar, ilustrează în felul acesta „morala comunistă".

Şi pentru că sunteţi obişnuiţi cu avize, ceată de tirani şi de bandiţi, vă dau şi eu un aviz. Pregătiţi-vă! Nu-i departe ceasul marei răfueli, când veţi fi nevoiţi să daţi socoteală de toate jafurile, de toate nedreptăţile şi de toate ticăloşiile, voi „vârfurile" şi vârfurile voastre, până'n vârful piramidei ... Pe curând.

Ion Dumitru
ofiţer secund pe vasul N. R. „Carpaţi"

ATAC ŞI APARARE

In Nrul din 22/23 Ianuarie 1962, ziarul italian (mai mult liberal) „Corriere d'Informazione" publică un articol referitor la reacţiunea presei israeliene faţă de acuzaţiile aduse de revista sindicatelor sovietice **„Trud"** împotriva Ambasadei israeliene din Moscova, care s'ar servi de diferite sinagogi pentru a aduna informaţii dăunătoare pentru URSS.

In legătură cu aceasta, **„Ierusalem Post"** parează atacul în felul următor: „Deşi evreii au participat la revoluţia comunistă şi au ocupat locuri de frunte **în cele mai înalte sfere** ale puterii sovietice, atitudinea antisionistă a Rusiei nu s'a schimbat." Ziarul spune, în continuare, că după înlăturarea lui Kaganovici din cercul intim al guvernanţilor sovietici era de aşteptat să se producă un nou val de măsuri antiebraice. **„Ierusalem Post"** aminteşte de arestarea diferiţilor conducători ai comunităţilor ebraice şi de condamnarea la moarte a multor evrei acuzaţi că ar fi traficat cu devize, spunând că astăzi în Rusia, exact ca pe vremea vechiului sistem al poliţiei ţariste, evreii au început să fie socotiţi ca agenţi străini. Luând şi el poziţie, ziarul **„Yediot Aharonot"** spune: „Nu dispunem de multe mijloace pentru a ne opune acestei campanii de false acuzaţii sovietice ... Dar nu vom renunţa la unica şi cea mai importantă armă pe care o posedăm: deşteptarea şi mobilizarea opiniei publice mondiale împotriva acestei ofensive dusă prin ameninţări, falsităţi şi condămnari."

Exilul şi activismul Stindardului

(urmare din pag. 3)

◆ Un preot: „Nu din Tradiţie, ci din curată iubire spirituală şi naţională vă trimitem pentru Sfintele Sărbători ale Crăciunului şi Anului nou 1962 şi de Botezul Domnului mulţumirile, recunoştinţa şi felicitările noastre. Dorindu-vă tuturor ostenitorilor dela preţiosul ziar STINDARDUL să treceţi cu sănătate pragul anului nou şi **să conduceţi pe cele mai înalte culmi de virtute elanul Neamului din care aţi răsărit. La luptă ne-am chemat şi' biruinţă vom trăi!"**

◇ German din România, fiu de ofiţer care, în uniformă românească, a căzut în 1944 pe frontul dela Iaşi: „... Ich lese jetzt Ihre Zeitungen seit Tagen, denn ich studiere sie langsam, Wort für Wort, das ethymologische Wörterbuch griffbereit, sobald mir nichtromanische Wörter Schwierigkeiten machen. Der Sinn im Zusammenhang der Sätze stört jetzt nicht mehr; mit etwas Pathos könnte ich sagen: **ich fühle, ich bin heimgekehrt!**

... Sie werden viel zu tun haben, ich erwarte keine Antwort auf diesen Brief. Wenn Sie aber einige Minuten aussparen können, so schreiben Sie mir bitte auf eine gewöhnliche Postkarte den Wortlaut der zweiten Strophe der Hübsch'schen Hymne auf. Daß es ein „Traiasca Patria" auch gibt, wußte ich bis zur Stunde nicht.

Damit wäre ein erster Ansatzpunkt zur Meinung, die Ihre Zeitung vertritt, gefunden. **Sie vertreten die Republik. Das ist gut. Wir Volksdeutschen vertraten schon daheim diese Regierungsform.** Wir waren wohl die loyalsten Steuerzahler des Königs, aber seine Person bedeutete für uns wenig. Ehrlich gesagt, **wir schämten uns, daß Carol II. ein Hohenzoller war.** Sein Sohn, dieser stand zu sehr im Schatten der überragenden Persönlichkeit von Marschall Antonescu, als daß er uns Deutschen etwas besonderes gewesen wäre. Sie kennen die Vorzüge und Schwächen unseres Volkes und wissen, was uns imponiert: Gründlichkeit, Verläßlichkeit und persönliche Integrität, Fleiß und Sparsamkeit. **Ja, und alle diese Tugenden sahen wir Deutsche in diesem aufrechten Mann verkörpert.** Trotz des Krieges fühlte man seinen starken »reinigenden« Einfluß allenthalben. Das Bild von ihm, das Sie in der Mai/Juni-Nr. bringen, hing seinerzeit in meiner Abiturklasse. Meine Klassenkameraden nannten ihn den »Römer«. **Mein Vater, der als rumänischer Offizier bei Iaşi (1944) gefallen ist, sah in Antonescu die Zukunft Rumäniens."**

◆ Român născut în Statele Unite, care n'a văzut niciodată ţara: „... Am citit faptele soldaţilor români pe câmpul de bătae din Rusia şi am privit fotografiile. Sunt mândru că în vinele mele curge sânge românesc. Poporul românesc nu trebue lăsat să piară. Dar singuri nu putem lupta şi deaceea spusele Dvs cu privire la colaborarea cu toţi acei care luptă cu adevărat împotriva Comunismului sunt juste. Aci, în America avem multe organizaţii de acestea. Trebue să luaţi legătura cu ele."

◇ Marinar român, îmbarcat pe un vas sub pavilion olandez: „... In programul serbării scria să se va face o rugăciune pentru cei căzuţi în lupta împotriva Comunismului. Rugăciune s'a făcut, dar nu pentru cei căzuţi în luptă, ci pentru acel care ne-a dat pe mâinile Ruşilor, pentru fostul rege Mihai. Când am auzit că i se mai cântă şi „Mulţi ani trăiască!", mi-a năvălit sângele în obraz şi am ieşit afară din sală. Cine a plătit vinul la serbarea aceea şi pentru ce s'a dat vin de băut la toată lumea? Nu pentru vin am venit eu tocmai dela Rotterdam, ci pentru a asculta un îndemn la luptă pentru scoaterea ţării din robie. Nu am auzit aşa ceva, deşi nu prea pricep limba germană, că în româneşte n'a vorbit nimeni, parcă le-ar fi fost ruşine să vorbească şi româneşte, la serbare românească. Puteţi să-mi spuneţi ce este OSAR şi dacă este adevărat ce scrie în manifest?"

◆ Român, Caporal-Şef într'o unitate de şoc a Legiunii Străine: „... Cum a sosit ziarul la postul acesta, după ce am schimbat de 4 ori de unitate în decurs de 10 luni, nici eu nu pot să-mi explic. Mi-aţi făcut mare bucurie cu trimiterea ziarului şi vă spun că în el este adevăr şi dreptate. Ofiţerul francez s'a bucurat şi el."

◇ Mesaj din ţară: „... Nu ne uitaţi!"

*

Afară de sublinieri, care sunt ale noastre, am respectat textele, în forma lor originală Ţinând seama de claritatea gândurilor exprimate, credem că orice comentar este de prisos.

„In **războiul modern** inamicul este foarte greu de definit. Nici o frontieră materială nu separă cele două lagăre. Limita între amici şi inamici trece chiar prin sânul aceleiaşi naţiuni, prin acelaş sat, uneori şi prin aceiaşi famile. De cele mai multe ori este vorba de o frontieră ideologică, nematerială, care trebue totuşi imperios fixată, dacă vrem într'adevăr să-l lovim pe adversar şi să-l învingem."

Roger Trinquier
«La guerre moderne»
Ed. La Table Ronde, Paris 1961)

Un nou act de duşmănie faţă de poporul român

In coloanele acestui ziar, în nenumărate rânduri, am subliniat necesitatea de a lupta pentru redobândirea libertăţii şi pentru înfăptuirea unei unităţi politice în spaţiul dunărean, în strânsă colaborare şi în deplină înţelegere cu poporul maghiar.

Când eroica revoluţie maghiară a fost strivită sub şenilele tancurilor sovietice, sub privirea complice a guvernelor occidentale, noi, ziar apărător al intereselor şi demnităţii româneşti, am apărut în culorile naţionale ungare, gest unic în istoria raporturilor românomaghiare.

Cu aceiaşi hotărîre cu care am apărat atunci cauza unui popor care-şi striga desnădăjduit dreptul la libertate, ne ridicăm însă împotriva acelora care, cu nesecotirea obiectivelor comune şi indiferenţi la ameninţarea ce apasă deopotrivă cele două popoare, continuă să facă uz de clişee învechite şi de argumente şubrede, acoperind de insulte şi acuzând nedrept poporul român.

Pe asemenea poziţie de şovinism desuet, care deserveşte cauza popoarelor aflate sub jugul colonialismului sovietic, stă şi C. S. Jeremos **Szalay** (9, rue des Deux Gares, Paris 10-e, Tél.: Combat 74-32), autorul unei lucrări asupra E. Sale Episcopul Aron Márton.

Tradusă în 3 limbi (în I. franceză: «Aaron Márton, évêveque de Transsylvanie», 220 pagini, 5 NF, în editura autorului), cartea aceasta este o înşiruire de inexactităţi şi de calomnii la adresa poporului român. Mai interesant este faptul că lucrarea în chestiune vrea să fie un fel de prefaţă la o operă mai vastă, căreia Cucernicul Jeremos Szalay i-a şi dat titlul, foarte promiţător: **«Vérités sur l'Europe Centrale.»**

Semnalând această năzdrăvană derobare a preotului catolic maghiar, cerem reprezentanţilor Catolicismului român în exil şi — în primul rând — Monseniorului Dr. Octavian Bârlea, Preşedintele Societăţii Academice Române, să-şi spună cuvântul, să stigmatizeze această revoltătoare manifestare de ură şi să obţină din partea forurilor superioare bisericeşti **o condamnare categorică** a lucrării cu pricina.

Ion Roşioru

Abonaţii şi prietenii noştri din Franţa sunt rugaţi să achite abonamentul la ziar, trimiţând suma de 10 NF la CONTUL CEC POSTAL

PARIS 4.121 — 21

cu următoarea menţiune pe mandat:
M. Petre Ionaşcu
5, rue Emile Volpati
Aulnay s/s Bois (Seine et Oise)
pour «Stindardul»

URMARE LA LISTA Nr. 3

	DM
Ofiţer român Art, Paris, France	24,54
Grănicier, Paris, France	8,18
R. A., Paris, France	8,18
Prieten francez, Paris, France	16,36
Prieten francez, Nice, France	8,18
R. B., Paris, France	16,36
R. F., Paris, France	8,18
Prieten francez, Paris, France	16,36
Ofiţer român Inf., Paris, France	24,54
Ofiţer român Aviaţie, Paris, France	8,18
Ofiţer român Aviaţie, Asnières, France	16,36
G. C., Strasbourg, France	16,36
H. K., Leira, Portugal	20,—
V. B., Lisboa, Portugal	15,—
A. S., Jaipur, India	20,—
I. M., Toronto, Canada	14,—
Anonim, New Jersey, USA	7,46
Walter H., Lindau, Germania	10,—
Theodor S. ,München 13, Germania	10,—
Albert B., München 13, Germania	5,—
A. N., New York, USA	19,30
W. E., Weissenhorn, Germania	20,—
Total Lista Nr. 3	DM 2652,11

Din lipsă de spaţiu, nu putem continua publicarea listelor de contribuţii în acest număr. Ne cerem iertare, mulţumind totdeodată călduros acelora care nu ne-au uitat. Restanţierii sunt încă numeroşi. Nu ne îndoim însă că, treptat treptat, toţi îşi vor face datoria şi se vor pune în pas cu acei care alcătuesc majoritatea obştei româneşti.

Amintim contul nostru de bancă:

Bayer. Hypotheken- und Wechsel-Bank
— Zweigstelle am Hauptbahnhof —
Konto Nr. 21697 (Stindardul)
München, Germania

Die Standarte

Gefährliche Heuchler

Von der über 150 Jahre alten topographischen Bezeichnung der französischen Nationalversammlung: „die Rechte" und die „äußerste Rechte", machen die von der Roosevelt-Morgenthauischen Mannschaft eingesetzten Pressefürsten, die bis zum heutigen Tage das Zeitungs- und Radiowesen Deutschlands bestimmen, reichlich Gebrauch.

Daß der Begriff „Rechts" schon längst überholt ist und den heutigen politischen Gegebenheiten nicht mehr entspricht, wollen diese Herren nicht zur Kenntnis nehmen. Mit machiavellistischer Taktik wird die Bezeichnung „Rechtsextremist", „Ultras", „Rechtsradikale" usw. ständig benützt, um jeden der sich entschieden gegen den Weltkommunismus erhebt, als Abschreckungsobjekt und Monstrum hinzustellen.

So konnten wir in dem Münchner Koexistenzblatt „Süddeutsche Zeitung" (Nr. 29 von Freitag, dem 2. Februar 1962) unter dem Titel „Spannung Senat — Pentagon", folgenden Satz lesen:

„Die Untersuchungen des Unterausschusses wurden unter anderem durch den Fall des amerikanischen Generals Walker ausgelöst, der von seinem Posten als kommandierender General der 24. amerikanischen Infanterie-Division in Augsburg abgelöst worden war, **weil er seine Soldaten im Sinne einer ultrakonservativen Politik zu beeinflussen gesucht hatte."**

Der hochintelligente, fähige, tapfere und bei seinen Soldaten sehr beliebte General wird also jetzt als „ultrakonservativ" bezeichnet. Wie eine Truppe, die eine bestimmte Aufgabe hat, „im Sinne einer ultrakonservativen Politik" beeinflußt werden kann, noch dazu eine amerikanische, ist uns nicht klar.

In Wirklichkeit hat sich General Walker bemüht, seinen Soldaten bewußt zu machen, daß sie einen Damm gegen die kommunistische Weltherrschaft bilden. Aus seinen Ausführungen, die, im Rahmen einer psychologischen Aktion zur Ausbildung der Truppen gemacht wurden, ärgerten die demokratischen Zensoren zwei Sätze besonders.

Erster Satz:

»Es gibt keinen Grund zu glauben, daß die kommunistische Weltverschwörung auf ihren Traum von einer Weltbeherrschung verzichtet hat, oder daß sie, zur Erreichung dieses Zieles, ihre grundsätzliche Strategie geändert hat.«

Zweiter Satz:

»Tatsächlich stellt sich das Problem des heutigen Tages einfach folgendermaßen dar: wird die Welt von Morgen nach unserem Vorbild, also nach dem Vorbild des Abendlandes, bestehen, oder den Stempel der kommunistischen Welt tragen?"

Das ist also die Beeinflussung „im Sinne einer ultrakonservativen Politik" und logischerweise bedeutet das Gegenteil zu behaupten, also daß es keine kommunistische Weltverschwörung gibt, keine Eroberungspläne und überhaupt keine kommunistische Gefahr, ein „guter Demokrat" zu sein und mit der Zeit Schritt zu halten... So wie diese Heuchler es täglich machen, um ihre Leser zu betäuben und den kampflosen Einmarsch der kommunistischen Horden vorzubereiten.

Ion V. EMILIAN

Das Ziel: Vaterland Europa

Nach langen, intensiven Verhandlungen kam es in Brüssel zu den begrüßenswerten Beschlüssen, deren Ergebnis eine weitere Festigung der europäischen Wirtschaftsgemeinschaft mit sich bringen wird.

Was die italienische Wochenschrift **„Il Borghese"** (Mailand), 11.1.1962) aber an den Verhandlungen und ihrer Zielsetzung vermißte, war der Mangel an europäischem Patriotismus, der ersetzt wurde durch einen konformistischen Europäismus.

Während es sehr wohl einen amerikanischen und einen sowjetischen Patriotismus gibt, entzieht man der europäischen Gemeinschaft diese fundamentale Voraussetzung für den Bau eines gemeinsamen Vaterlandes, des Vaterlandes Europa.

„Es ist unnütz", meint „Il Borghese", „eine Wirtschaftsgemeinschaft einzugehen, wenn man nicht den Mut hat, gleichzeitig zuzugeben, daß die Europäer ihren nationalen Egoismus nur dann aufgeben, wenn sie ihr größeres Vaterland gefunden haben, und daß dieser nationale Egoismus das Seine tun muß, indem er sich abstimmt mit den anderen Egoismen, um sie alle miteinander in Einklang zu bringen und zum gemeinsamen Ziel zu führen.

Wenn die europäische Einheit, wie es sein sollte, in dem Bau eines europäischen Vaterlandes besteht, dann muß dieses die Ausmaße und die gleichen Mittel und Möglichkeiten haben wie die beiden anderen Großen. Mit solchen Ideen wird man die neuen Generationen, die in Europa heranwachsen, gewinnen können, um ein gemeinsames Vaterland zu bauen, in dem der Verzicht auf die nationale Souveränität kein Opfer bedeutet, sondern eine Akkumulierung der nationalen Sehnsüchte des einzelnen Staates."

Ohne diesen Impuls, fürchtet die Zeitschrift, bleiben alle Beschlüsse nur technische Lösungsversuche, die keine Aussicht auf dauernden Bestand haben, weil die solcherart aufgerichtete Gemeinschaft, ständigen Belastungen ausgesetzt, Gefahr läuft, eines Tages wieder auseinander zu fallen.

VON BREST NACH BUKAREST

Das einheitliche und gemeinschaftliche Europa erstreckt sich von Brest bis Bukarest. Ein Teil seines Gebietes ist noch abgetrennt. Millionen der Mitbürger werden seit 20 Jahren von der kommunistischen Diktatur geknechtet. Es ist unser Ziel, sie zu befreien, Mittel- und Ostdeutsche, Polen, Tschechen, Slowaken, Ungarn, Bulgaren, Rumänen, Jugoslawen sind Europäer. Ohne sie ist Europa unvollständig.

Eine unserer ersten Aufgaben wird es also sein, den Verrat von Yalta zu beseitigen, der als ein Zeichen der Ohnmacht und Feigheit der plutokratischen, kapitalistischen, pseudodemokratischen Welt in die Geschichte eingehen wird.

Junges Europa:
MANIFEST AN DIE EUROPÄISCHE NATION

Nicht gerade ein „Siegesbulletin"

Unter diesem Titel bringt die französische Wochenschrift „Rivarol" am 18.1.1962 eine kritische Stellungnahme zu der Botschaft Präsident Kennedys über die Lage der Nation.

In Amerika besteht, schreibt das Blatt, eine wachsende Opposition gegen die Politik Kennedys. Der gescheiterte Versuch auf Kuba zu landen, brachte bereits eine leichte Ernüchterung nach den vielen Vorschußlorbeeren, die dem neuen Präsidenten dargebracht worden waren. Doch rang man sich damals zu der vernünftigen Ansicht durch, daß eine Niederlage sogar nützlich sein kann, wenn man aus ihr eine Lehre zieht. „War der neue Präsident der Vereinigten Staaten einer derjenigen, die aus dem Unglück lernen?" fragt „Rivarol" und fährt dann fort:

„Schon seit Wochen entwickelt sich in den Vereinigten Staaten — und auch in vielen anderen Ländern — eine Kampagne gegen die Politik der Vereinten Nationen. Ihre Gegner haben nur zwischen den Argumenten zu wählen, die ihnen freigiebig geliefert werden: die chaotische Situation im Kongo, die Ohnmacht angesichts des indischen Überfalls auf Goa, verzweifelte finanzielle Lage usw. Und man findet beispielsweise keine ernsthafte Antwort auf die Bemerkung General Walkers, daß dieselbe Regierung der Vereinigten Staaten, die die kostspielige Aktion im fernen Katanga gegen einen so notorischen Antikommunisten wie Tschombe unterstützt, sich gegenüber dem so kommunistenfreundlichen, jetzt kommunistischen Herrn Kubas so ohnmächtig zeigt. Die Kampagne General Walkers und Senator Goldwaters und ihrer Freunde wurde in der amerikanischen Öffentlichkeit mit Sympathie aufgenommen, und sie finden stetigen Widerhall.

Diese Tatsache war der Washingtoner Regierung wohlbekannt und rief dort einige Unruhe hervor. Und man wartete natürlich auf die Antwort Präsident Kennedys. Sie kam klar und deutlich wie folgt: »Die Schwierigkeiten einer Weltorganisation spiegeln nur die der Welt wider. Und wenn diese Organisation geschwächt ist, können diese Schwierigkeiten nur zunehmen. Wir können nicht immer mit jeder Aktion durch den oder jenen Offiziellen der Vereinten Nationen oder mit diesem oder jenem Mehrheitsbeschluß einig gehen. Aber

(Fortsetzung auf Seite 9)

Greuel, mit denen sich die UNO nie befaßt hat

Ein Landsmann deutscher Zunge schickt uns diesen erschütternden Brief, der von den Vernichtungslagern an dem berüchtigten Donau-Schwarz-Meer-Kanal berichtet, wo, nach Informationen aus zuverlässigen Quellen, über 50 000 Menschen auf verschiedene Weise umgebracht wurden.

Mit den Greueltaten die hier begangen wurden hat sich kein internationales Forum befaßt, es wurden keine Untersuchungskommissionen entsandt und niemand hat die Verantwortung der Mörder vor einem Gericht verlangt.

Einige dieser Mörder, so der im Brief erwähnte Dr. Liviu Radu, der 1960 in München auftauchte, nehmen jetzt an internationalen „wissenschaftlichen" Kongressen teil, sind Gäste bei Empfängen und stoßen mit Sekt auf „das Wohl der Menschheit und für die friedliche Koexistenz" an.

Hier der Brief:

An die Redaktion der Zeitung „Stindardul"

15.1.1962

Sehr geehrter Herr Redakteur!

Ich bedanke mich hiemit für die mir zugesandten Nummern ihres Blattes, überwies Ihnen per Scheck den Betrag von DM 5,— und wenn ich mit meiner Rente in Ordnung bin, werde ich mich abonnieren.

Ich schrieb Ihnen auf den Scheck von General Mociulschi*) und Dr. med. Liviu Radu, zwei traurige Kapitel unseres Volkes.

Mit Gen. Mociulschi war es ja nicht so gefährlich und doch war sein Verhalten nicht würdig eines Generals der national-rumänischen königlichen Armee. Dl. Gen. Mociulschi war im Arbeitslager für politische Häftlinge in Borzeşti-Oneşti Brigadier des Kommandanten. Er mußte darnach trachten, daß die Brigade die Norm macht, er mußte die dem Kommandanten melden, welche die Norm nicht erfüllen konnten. Diese bekamen dann **„Carceră", „bătăi"** (NN. Schläge) und nur ¼ kg Brot auf den Tag und nur warmes Wasser... Folgen: „Distrofie" (Wassersucht) und Tod. — Sonst waren die Brigadiere nur niedere Subjekte oder gar Verbrecher, alte treue Diener des Lagerkommandos, leider war auch obiger unter ihnen.

Wir wurden in das Lager „Capul Midia" versetzt, 1800 politische Häftlinge aller politischen Richtungen, die meisten Legionäre. Schon im Lager „Castelul" bei Medjidia wurde uns von dem schrecklichen „Exterminierungslager Capul Midia" und seinem Lagerkommandanten Major der Securitate Borcea, ehem. Bäckergehilfe aus Turda, und dem **faimosul medic** (= berühmten Arzt) des Lagers, Liviu Radu, Dr. med. aus Ocna-Sibiului mit Praxis in Kronstadt-Braşov, erzählt. Ein Grauen packte uns, als man uns von diesen beiden erzählte. Zu Hunderten sollen sie dort sterben und am Friedhof zu „Năvodari" verscharrt werden. Unmenschliche Arbeit, unmenschliche Arbeitszeit, furchtbares Essen. Niemand wollte es glauben, niemand dachte, daß es so eine Hölle auf Erden geben kann. Doch wurden wir schnell von der Wirklichkeit überzeugt, als wir im November 1952 hin versetzt wurden. Vor uns waren Sträflinge de dreptul comun (= Kriminelle) und nur einige hundert Legionäre de drept politic (= politische Häftlinge). Die Schwerverbrecher wurden gezählt und in Kolonnen geordnet, die Politischen vermischten sich mit uns.

Doch waren diese Armen noch Menschen? In Lumpen gekleidet, mit verbundenen Köpfen, Füße und Hände geschwollen von Distrophie oder mager bis auf die Knochen standen oder lagen sie unter uns, denn selbst zu stehen fehlte den meisten die Kraft. Uns allen zerriß das Herz. Sind das noch Menschen und wer hat sie in diese Situation gebracht... Wir brauchten auf die Antwort nicht lange zu warten. Der Kommandant mit seinen Offizieren und Dr. med. Liviu Radu kam mit einer Meute von Soldaten der Securitate zu uns. **Drepţi, culcaţi, pas alergător** (= Stillgestanden, Hinlegen, Laufschritt) und hinter uns die Soldaten mit den Schaufelstielen und Hiebe damit, wohin sie fielen — auf Kopf, Rücken, Arme und Füße. Dann zusammenstehen, Namen verlesen, in Kolonnen Baracken nach einteilen und eine Ansprache: **„Voi aţi venit să muriţi; pentru voi este numai o scăpare: cimitir la Năvodari"** (= Ihr seid hergekommen um zu sterben, euer einziges Entkommen ist der Friedhof von Novadari). Vizita medicala (= ärztliche Untersuchung). **Să trăiţi Dl. Maior toţi sunt abţi de lucru** (= zu Befehl, alle sind arbeitsfähig), berichtete Dr. Liviu Radu nach einer oberflächlichen Untersuchung. Die Arbeitszeit war zwölf Stunden, auch Sonn- und Feiertag, am Tag, und nachher **„corvoada"** (= Lagerarbeiten), und diese war oft noch schlechter und schwerer als die andere Arbeit und dauerte 4—5 Stunden. Dieses war bei unserem „Şantier Betonaj" und noch schlechter war es bei Piatra am Taşaul, wohin wir zu 80 bis 100 Mann in einen Viehwagen versperrt 1 Stunde zur Arbeit geführt und 2—3 Stunden auf der Rückfahrt. Das Essen war aus verfaulten Zwiebeln, zamă de ciapă (= Zwiebelsuppe), viel Wasser und einige Zwiebelblätter und zweites Essen ein paar Zwiebelblätter mehr und ¾ kg Brot. Abends zamă de ciapă, in der Früh Tee ohne Zucker, und glücklich waren wir, wenn es hie und da „terci" gab (= Brei aus Maisschrot und Wasser). Die Folgen: zu Hunderten brachen sie bei der Arbeit zusammen und die Hiebe der Soldaten brachten sie zum Stehen. Kamen sie zu Dr. Liviu Radu, so sagte jener: **„ce vrei să tragi chiulul, la lucru cu tine"** (= was, willst Du vielleicht tachinieren, zur Arbeit mit Dir). Täglich starben 10 bis 20 Menschen. Wer in das Krankenrevier kam, war nächsten Tag am Friedhof. — Täglich beim Rapport frug Major Borcea Dr. Liviu Radu: **câţi ai planificat pentru azi?** (= Wie viele hast Du heute erledigt?). Dr. Radu: 10 oder 14. Borcea: 14 Tote, deine Norm soll 80—140 sein, in 10 bis 20 Tagen müssen alle liquidiert werden, die Gefängnisse sind voll von konterrevolutionären Hunden, die müssen erledigt werden. Doch nicht wie die Hunde im Westen mit Gas und Gift, doch der Hunger und die Arbeit wird sie schon vernichten. Herr Dr. Radu Liviu sorgte weder für Medikamente noch Medizin und Verband. Waren zu viele bei der ärztlichen Visite, so holte er sich Securit-Soldaten, am liebsten den Halbidioten „Tufa"; dieser schlug ohne Rücksicht mit Schaufelstiel oder Gewehrkolben in die Kranken und Dr. Radu Liviu half mit Fußschlägen mit. In der Zeit während wir als politische Häftlinge in diesem Lager waren, starben 60—70% der Insassen dieses Lagers. Zeuge ist der Friedhof von Navodari und alle die Friedhöfe am Lauf des Kanals. Viele Tausend guter Rumänen jeder Nation liegen hier und es geht in Rumänien das Wort, daß wer einmal auf dem Kanal fahren wird — auf den Tränen der politischen Gefangenen und deren Verwandten fahren wird. — Dr. med. Liviu Radu, auch politischer Häftling, hat durch seine Rücksichtslosigkeit gegen seine Mithäftlinge und durch Verantwortungslosigkeit und Liebedienerei den Kommandanten gegenüber viele hundert Tote auf seinem Gewissen, alles edles gutes Blut Rumäniens. — Dr. med. Liviu Radu ist heute im Krebshospital der Stadt Kronstadt-Braşov angestellt. Als Stalin starb, änderten sich die Verhältnisse. Dr. Stefan Nitescu, Sohn des Ministers Voicu Nitescu, kam als Chefarzt, der in kurzer Zeit die Sterblichkeitsziffer auf null brachte. Dieser stellte dem Kommandanten Forderungen, so bei der Verpflegung als auch bei den ärztlichen Dingen.

So erging es uns und einem großen Teil des Volkes Rumäniens, und zwar den Besten.

Bitte entschuldigen Sie meine Schrift, meine Nerven und Herz sind durch jahrelanges Gefängnis und Qualen der Folter zugrunde gerichtet und nur mein Wille und Haß gegen dieses Regime hält mich noch aufrecht.

Ich bin einer der wenigen Überlebenden, die in der Bundesrepublik sind und mein Streben ist, überall von dem Grauen, das ich mit meinen Brüdern Rumäniens in den Lagern und Gefängnissen erlebte, zu erzählen. Vielleicht kann ich beitragen zur Erweckung der Weltmeinung und der Befreiung unseres so tief geliebten Heimatlandes.

Mit herzlichem Gruß Ihr X.

*) Mociulschi Leonhard, Generalmajor, aus Dorohoi stammend. Während des Krieges Kommandeur der 3. rumän. Gebirgsjäger-Division. Ritterkreuzträger.

Für eine geschlossene und verschworene Front gegen den Weltkommunismus

Anläßlich der Generalversammlung, die am 20. Januar 1962 in München stattfand, verfaßten die Exiljournalisten von 16 nationalen Gruppen, die im **Verband der Freien Presse vertreten** sind, folgende **Resolution zur weltpolitischen Lage**, die einstimmig angenommen wurde:

»Den Grund der zunehmenden Spannungen und Konflikte in allen Teilen der Welt ersehen wir vor allem **in der Unfähigkeit der Vereinten Nationen,**

a) die Durchführung ihrer Beschlüsse auch sicherzustellen,

b) sich mit allen Verletzungen der UNO-Charta, vor allem mit den Verstößen gegen das Menschen- und Selbstbestimmungsrecht, wo immer sie auftreten, zu befassen und

c) gegen jede Aggression ihre Stimme zu erheben und sie wirksam zu bekämpfen.

Zu einzelnen Ereignissen und Problemen nehmen wir folgenden Standpunkt ein:

Wir verurteilen:

1. die Art und Weise, wie die Vereinten Nationen Katanga und — im Gegensatz dazu — die kongolesische Ostprovinz (Stanleyville) behandelten, daß sie gegen Katanga, der einzigen geordneten Provinz im Kongo, mit Waffengewalt vorgingen, während die Vorgänge in der Ostprovinz ignoriert wurden;

2. die Tatsachen,

a) daß der verzweifelte Hilferuf der ungarischen Regierung während des Volksaufstandes im Jahre 1956, UNO-Truppen unverzüglich nach Ungarn zu entsenden, um die Unabhängigkeit des Landes zu schützen, ignoriert wurde, **während UNO-Truppen gegen den ausdrücklichen Wunsch der legitimen Katanga-Regierung ins friedliche Katanga eindrangen und dort ein Blutbad inszenierten, dem viele Menschenleben zum Opfer fielen;**

b) daß die Vereinten Nationen zwar gegen den Kolonialismus in Afrika (Angola) ihre Stimmen erhoben, daß sie es bisher aber unterlassen haben, den weitaus brutaleren und gefährlicheren **bolschewistischen Imperialismus** in Europa und Zentralasien offen zu verurteilen;

c) daß sich die Vereinten Nationen mit der offenen Aggression Indiens gegen die portugiesischen Besitzungen in Goa, Damao und Diu überhaupt nicht befaßt haben.

Wir bedauern,

daß die Streitkräfte der Vereinten Nationen nicht in der Lage sind, in dem von ihnen besetzten Kongo die Sicherheit auch für alle weißen Menschen zu gewährleisten, was zur Folge hatte, daß an Weißen — **vor allem an Missionaren — Massenmorde begangen wurden.**

Die Tatsache, daß die Vereinten Nationen — wie ersichtlich — nicht imstande sind, die bestehenden Weltprobleme zu lösen, womit die Gefahr weiterer Aggressionen beträchtlich wächst, erhöht unseres Erachtens auch die Verantwortung der Westmächte, mit den Vereinigten Staaten Amerikas an der Spitze, nicht nur für die Verhinderung neuer Aggressionen, die auch ihre Sicherheit gefährden würden, sondern auch für die Wiederherstellung des Rechtsbestandes in allen Teilen der Welt. Um dieser schicksalhaften Verantwortung gerecht zu werden, müssen die Westmächte und ihre Verbündeten eine geschlossene und verschworene Front gegen den Weltkommunismus bilden und die eigenen Interessen den Interessen der Gesamtheit unterordnen.

Wir warnen deshalb:

1. vor irgendwelchen Konzessionen gegenüber der Sowjetunion in der Berlin- oder Deutschlandfrage. Mit Berlin steht und fällt Westdeutschland; mit Westdeutschland steht und fällt der noch freie Teil Europas; mit dem noch freien Teil Europas steht und fällt die Freie Welt;

2. vor der Bildung einer „Volksfront"-Regierung unter dem „neutralistischen Prinzen" Suvanna Phuma, an der auch die Kommunisten beteiligt sein würden. Das Beispiel der Tschecho-Slowakei, in der die Kommunisten in der Regierung vertreten waren und diesen Umstand im Februar 1948 — obwohl in der Minderheit — zur Übernahme der Alleinherrschaft benützten, sollte eine deutliche Warnung sein, den Kommunisten in Laos dieselben Trümpfe in die Hand zu geben;

3. es zuzulassen, daß das „indische Beispiel" (gewaltsame Besetzung von Goa) auch in anderen Ländern — z. B. in Indonesien und im Irak — Schule machen würde.

Wir begrüßen demgegenüber, daß

1. die Organisation der Amerikanischen Staaten mit großer Mehrheit beschlossen hat, das im kommunistischen Wasser treibende Kuba unverzüglich aus ihren Reihen auszuschließen und weitere Maßnahmen gegen das Castro-Regime in Erwägung zu ziehen;

2. dieselbe Organisation in einer Resolution auch den internationalen Kommunismus verurteilt;

3. die Integration der Europäischen Wirtschaftsgemeinschaft in ihre zweite Phase getreten ist und daß auch einige Länder der Kleinen Freihandelszone, vor allem Großbritannien, sich der EWG anschließen wollen;

4. die Schweizer Kaufleute beschlossen haben, die Handelsbeziehungen zum kommunistischen Block vollkommen einzustellen, und daß dieselben Maßnahmen auch von eidgenössischen kulturellen und sportlichen Institutionen getroffen wurden. Einmal mehr ist es die kleine Schweiz, die den westlichen Großmächten als nachahmenswertes Beispiel dienen kann.

Wir würden es begrüßen, wenn

1. alle freiheitsliebenden Völker auf internationalen Forums — und die westlichen Großmächte vor allem bei jedem eventuellen Gespräch mit den Sowjets — auch die Frage unserer unterjochten Völker aufwerfen und sich konsequent für die Durchführung von freien Wahlen im sowjetischen Machtbereich unter Respektierung des Selbstbestimmungsrechtes aller dort lebenden Völker einsetzen würden;

2. es bald zu einer Konsolidierung der Lage in Frankreich und Algerien kommen würde;

3. die Westmächte ihre finanziellen und wirtschaftlichen Zuwendungen an Tito-Jugoslawien und Gomulka-Polen vollkommen einstellen würden. Die Sprecher beider Regime vertreten in bedeutenden weltpolitischen Fragen — u. a. auch in der Deutschland-Frage — stets den Standpunkt der Sowjetunion und unterstützen somit tatkräftig die Expansion des Weltbolschewismus;

4. die westliche Presse — vor allem jene in der Bundesrepublik Deutschland — mehr Interesse für das Schicksal unserer unterdrückten Völker aufweisen und ihre Kenntnisse über die Lage hinter dem Eisernen Vorhang durch engere Kontakte zur Exil-Presse vertiefen würde;

5. aus der Bundesrepublik Deutschland Rundfunksendungen in den Sprachen unserer Völker ausgestrahlt würden, in denen unsere Völker objektiv über die Lage und Entwicklung in Westdeutschland und in der ganzen Welt informiert und in denen die kommunistischen Verleumdungen zurückgewiesen würden.

Wir hoffen,

daß unsere Resolution nicht ohne Widerhall bleibt.«

Im Auftrage der Generalversammlung:

Kristof Greiner — Präsident
Dr. Ion V. Emilian — Vizepräsident

Activități românești în America de Nord

Cu ocazia împlinirii a o sută de ani dela Unirea Principatelor, Comitetul Româno-American (MIDDLE WEST ROMANIAN AMERICAN COMMITTEE, 3817 Grand Blvd. East Chicago, Indiana), al cărui președinte este D. **Ion Simicin**, a editat o broșură, în limba engleză și în excelente condiții tehnice, "Romania, the state at the Danub's Mouth", remarcabil expozeu istoric care evidențiază marea personalitate a primului Domnitor al României, Alexandru Ioan Cuza. Punând la dispoziția publicului american asemenea broșură, autorul ei, D. **Ilie Smultea**, a adus un mare serviciu cauzei românești.

Editura „Tribuna Valahă" (399, Blackstone Street, Woonsocket, R. I. — USA) a scos un calendar pentru Macedoromâni, precum și o monografie a localității **Metsova** (Aminciu), comună curat românească din Munții Pindului. Monografia, al cărui autor este D. **Vasile Pindeanu**, a apărut în limba engleză și conține, în afară de text, 4 frumoase fotografii și o hartă a ținuturilor locuite de Macedoromani în Peninsula balcanică.

„Ne sbatem cum putem, dar nu ne lăsăm!" Cu această frază se'nchee darea de seamă a **Asociației Române din Canada** pe anul 1961.

Și totuși această asociație a organizat în anul trecut o serie de manifestări, mai multe la număr și mai frumoase decât exhibițiile sterile ale acelora care nu întreprind nimic fără autorizația anumitor oficii tutelare străine. Asociația editează și Buletinul ARC, al cărui redactor este D. **P. Sultana** (2324, Boul. Saint Germain, Montréal 9, Ville Saint Laurent, Province de Québec, Canada).

În cadrul organizațiilor din care face parte sau de unul singur, D. **Matei Hojbotă** apără necontenit cauza românească, cu îndârjire și exemplară perseverență. Dsa a reușit să facă cunoscute problemele românești, sub toate aspectele lor, unor proeminente personalități canadiene, în frunte cu Primul Ministru, D. **J. G. Diefenbacker**, a cărui atitudine anticomunistă este fără echivoc. Alții, care nu duc grija zilei de mâine și care pretind că ne „reprezintă", sunt bucuroși dacă sunt primiți de un oarecare șef de birou, competent să achite biletele de tren și notele de hotel.

Mai jos, în fotocopie o scrisoare adresată la 31 Ianuarie 1962 Dlui Matei Hojbotă de către Președintele Adunării Deputaților din Canada.

House of Commons
Canada

ROLAND MICHENER Q.C. M.P. — MEMBER FOR TORONTO ST. PAUL'S

January 31st, 1962.

Dear Mr. Hojbota,

I appreciate your recent letter and was pleased to hear that those who came to the Opening of Parliament on January 18th, were pleased with what they saw and the reception. I can assure you I was delighted to welcome the group and only regretted that I did not have more time that day to talk with them.

Many thanks for sending me the interesting memorial book "Memorial Legionar". I shall be glad to hear more about the legionars when we meet again.

Yours sincerely,

RMichener

„NICHT GERADE EIN SIEGESBULLETIN"

(Fortsetzung von Seite 6)

was die Institution selbst angeht, so kann es kein mächtigeres und treueres Mitglied geben als die Vereinigten Staaten.«

Diese nachdrückliche Bekräftigung der treuen Mitgliedschaft zu einer Institution, die in zunehmendem Maße ein Instrument der sogenannten „unterentwickelten Länder" in ihrem fanatischen Kampf gegen die Kulturnationen dieser Erde zu werden verspricht, hält „Rivarol" nicht nur für unvorsichtig und ungeschickt, sondern spricht rundheraus von der gefährlichen Torheit, die eine Unterstützung des Antikolonialismus durch die amerikanischen Demokraten darstellt. „Man braucht sich nicht zu wundern", heißt es, „wenn große Teile der amerikanischen Öffentlichkeit darüber beunruhigt sind, daß die Ereignisse einen Lauf verfolgen, der ihr Land vor die herzzerreißende Wahl zwischen Afro-Asien und Europa, unserem alten, teuren Europa, stellen kann."

ION MOȚA ȘI VASILE MARIN, CRUCIAȚI AI EUROPEI

La 13 Ianuarie 1962, împlinindu-se 25 de ani de când **Ion Moța** și **Vasile Marin** au căzut eroic, luptând în rândurile trupelor naționaliste spaniole pe frontul dela Majadahonda, o impresionantă comemorare a avut la München.

În prezența unui număr considerabil de compatrioți și de prieteni ai Românilor, C. S. Preotul spaniol **José Casanova** a oficiat, în limba română, un serviciu religios în Biserica Sfântului Nicolae am Gasteig, răspunsurile liturgice fiind date de corala Misiunii Române Unite din Germania, sub conducerea C. S. Părintelui Vasile Zăpârțan.

La Madrid, deosebit de o ceremonie similară organizată de Comunitatea Română din Spania, din inițiativa Domnului Traian Popescu, a cărui activitate românească este unanim apreciată, a apărut o serie de timbre comemorative cu chipurile celor doi eroi, cruciați ai Europei.

Nu trăi ca ursul în bârlog. Nu uita că românul care ți-e vecin, îți este în acelaș timp și frate. Fiți mereu laolaltă și, amândoi împreună, porniți în căutarea altui frate. Dacă sunteți trei, nucleul grupei a și luat ființă. Sunteți sâmbure și veriga unui lanț, lanțul unirii în lupta ce se anunță.

LORD HOME DESPRE INUTILITATEA ONU-lui

Intr'un discurs ținut la King's College în ziua de 2 Februarie, Lord Home critică atitudinea ONU-lui în afacerea Goa și spune următoarele: „Dacă Națiunile Unite nu iau poziție împotriva folosirii forței vor deveni o instituție inutilă pentru lumea liberă și civilizată... Eu sunt un fervent apărător al Statutului Națiunilor Unite, care statut însă, această organizație are obligația să-l pună în practică. Când însă, acest Statut e prost aplicat sau violat, atunci mă văd obligat să o spun în mod deschis."

... Numai cât UNO nu suferă de o boală trecătoare, ci de o boală fără leac. Așa că declarații ca acele ale Lordului Home tot nu servesc la nimic.

Compatrioții care pot și care vor să ne ajute sunt rugați să trimită contribuția lor numai prin

Bayerische Hypotheken- und Wechsel-Bank
MUNCHEN
Zweigstelle am Hauptbahnhof
Konto Nr. 21697 — Stindardul

Corespondența destinată ziarului rugăm a se trimite numai la adresa:
EICHENAU/Obb., Germania
Ludwig-Thoma-Strasse 9

STAND DER KOLLEKTIVIERUNG

Während in der Region Banat und in der Region Cluj (Klausenburg) die Kollektivierung der Landwirtschaft offiziell als **abgeschlossen** angegeben wurde, ist die Kollektivierung in der Region Bacau „stark zurückgeblieben". Die Kommunisten geben hier überhaupt keine Zahlen und auch keinen Prozentsatz an.

Diese Region umfaßt heute die ehemaligen Komitate Neamtz, Roman, Bacau und den nördlichen Teil des ehemaligen Komitats Putna.

Aus der Region Iassy meldete das kommunistische Parteiorgan „Scinteia" (Der Funke) am 29. Januar 1962, daß 60,1 Prozent der „kollektivierbaren" Anbaufläche dieser Region den Kollektivwirtschaften angehört.

„Oberkommando Donau"

Weil sich Schwierigkeiten in der Befehlsführung innerhalb des Warschauer Pakts zeigten, will Moskau die verschiedenen Kommandobehörden straffer koordinieren. Praktisch heißt das, daß hohe Offiziere der sowjetischen Armee mehr noch als bisher die entscheidenden Schlüsselpositionen besetzen werden. So wird in Kürze General Antonow, der frühere Generalstabschef im Warschauer Oberkommando, das neue „Oberkommando Donau" übernehmen. Ihm unterstehen alle Ostblockstreitkräfte im Donauraum. (Wehr.Pol. Information)

ION MOTA UND VASILE MARIN, KREUZRITTER FÜR EUROPA

Anläßlich des 25. Todestages von zwei hervorragenden Führern der rumänischen Eisernen Garde, **Dr. Ion Mota** und **Dr. Vasile Marin**, die, auf der Seite der spanischen nationalen Truppen kämpfend, bei Majadahonda, **für Christus, für Spanien und für Europa gefallen sind**, fand am 13. Januar 1962 eine Gedenkfeier an der Stelle statt, wo sich vor 25 Jahren die erbitterten Kämpfe um Madrid abspielten.

Außer der gesamten rumänischen Kolonie in Madrid nahmen an dieser Gedenkfeier Vertreter der spanischen Regierung und der Armee, mehrere Hundertschaften der Phalange und eine Delegation von „Joven Europa" (spanische Schwesterorganisation der Bewegung „Junges Europa") teil.

An diesem Tage sendete Radio Nacional España ein entsprechendes Programm, das auch rumänische Kampflieder enthielt.

Feier zum Jahrestag der Vereinigung der rumänischen Fürstentümer in Köln

Die Rumänen in der BR Deutschland feierten in diesem Jahre die Gründung des modernen rumänischen Staates (24. Januar 1859) in Köln, wo eine Gedenkfeier im „Belgischen Haus" stattfand. Veranstalter dieser Feierstunde war der Bund der Rumänischen Verbände und Institutionen in der BR Deutschland und West-Berlin.

Nach einer Begrüßungsansprache durch den Theologen und Schriftsteller George Racoveanu betete der Leiter der Rumänischen Orthodoxen Kirche in Deutschland, Erzpriester Emilian Vasiloschi, für die Opfer des kommunistischen Regimes in Rumänien und für die rumänischen Soldaten, die Schulter an Schulter mit ihren deutschen Kameraden kämpfend, im Osten gefallen sind.

Generalmajor Ion Gheorghe, der letzte rumänische Gesandte in Berlin, hielt die Festrede.

Die Feier wurde von Liedern und Tänzen der Heimat, vorgetragen von der rumänischen Gesangs- und Volkstanzgruppe „Carmen" aus Paris, umrahmt. Die Anwesenden spendeten besonders den Volkstänzen stürmischen Beifall.

Das neue Komitee der Vereinigung der Freien Rumänen in Deutschland

Nach der Generalversammlung, die am 21. Januar 1962 in München stattfand, setzt sich das neue Komitee der Vereinigung der Freien Rumänen in Deutschland wie folgt zusammen: Präsident: Andrei Nicola, Vizepräsident: Eduard Fuchs, Sekretär: Ion Chirila, Beisitzer: Vasile Udrea, Anton Esanu, Tiberiu Nicodim und Erwin Manz, Kassenprüfer: Gheorghe Balotescu-Bordea, Major a. D., und Egon Ackermann.

Das neue Komitee wird sich bemühen, die Bindungen zwischen allen rumänischen Organisationen in der BR Deutschland zu festigen, den Lehrplan der rumänischen Schule in München zu verbessern und das Informationsblatt der Vereinigung um mehrere Seiten in deutscher Sprache zu erweitern.

Wir danken herzlichst allen, die im Januar und Februar 1962 Geldbeträge auf unser Bankkonto überwiesen haben.

Diejenigen, welche die Restbestände nicht beglichen haben, werden gebeten, dies baldmöglichst zu tun.

Unser Bankkonto:

Bayer. Hypotheken- und Wechsel-Bank
— Zweigstelle am Hauptbahnhof —
Konto Nr. 21697 (Stindardul)
München

Ein Stalinist entstalinisiert

Seit Rumänien ein Teil des sowjetischen Kolonialimperiums wurde, ist Gheorghe **Gheorghiu-Dej**, ehemaliger Elektromechaniker der Eisenbahn-Hauptwerkstätte in Bukarest und seit 1931 kommunistischer Unruhestifter, der erste Mann der Partei, ihr 1. Sekretär und der „heißgeliebte Sohn des rumänischen Volkes". Dieser Gheorghiu-Dej, eher schlau als intelligent zu bezeichnen, hat allerdings die Rolle des „starken Mannes" nur für die Galerie dargestellt, denn er stand immer unter der Kontrolle eines Kreml-Vertrauensmannes. Die „Vertrauensmänner" wechselten, Gheorghiu-Dej blieb, nicht zuletzt aus dem einfachen Grunde, weil er von allen kommunistischen Hauptfiguren Rumäniens einer der wenigen war und ist, die rumänischer Abstammung sind. In der ersten Garnitur der Partei fand sich ehemals noch ein echter Rumäne, **Lucretiu Patrascanu**, Sohn eines sehr konservativen Politikers und bekannten Germanisten. Patrascanu, der eine solide juristische Ausbildung besaß und ein begabter Redner war, fühlte sich mehr an die völkische Zugehörigkeit als an den dialektischen Marxismus gebunden. **Er war der einzige rumänische führende Kommunist, welcher der sowjetischen Besatzungsmacht und Kolonialverwaltung Widerstand entgegensetzte und sogar die Jugend zum Widerstand aufgefordert hat.**

Aus diesem Grunde wurde Lucretiu Patrascanu vor ein „Volksgericht" gestellt, im Blitzverfahren **zum Tode verurteilt und erschossen.** Das geschah im Jahre 1954, **also nach dem Tode Stalins, als Gheorghiu-Dej, genau wie heute, angeblicher Führer des Kommunismus in Rumänien war.**

Anna Pauker, Vasile Luca und Teoharie Georgescu, die Gheorghiu-Dej ebenfalls im Wege standen, wurden ihrer Ämter enthoben, ausgeschaltet oder auf niedrige Posten verbannt, jedoch nicht hingerichtet. Bei allen dreien handelte es sich um **Nichtrumänen, die sich im übrigen nicht gegen Moskau erhoben hatten...**

Außer der Ausschaltung dieser Vier kennt die rumänische „Parteigeschichte" keine spektakuläre Säuberung von Kommunisten der Führerschicht. Ab und zu wurde ein Funktionär wegen „Rechts-" oder „Linksabweichungen" gemaßregelt. Es handelte sich aber nur um Statisten des Zentralkomitees oder einfach um opportunistische Mitläufer.

Jetzt aber, nach dem 22. Parteikongreß, sah sich Gheorghiu-Dej als ergebenster Stalinist gezwungen, Stalinisten in Rumänien zu entdecken und eine „Entstalinisierung" durchzuführen und zwar nicht durch eine platonische Resolution, sondern durch spürbare Maßnahmen.

Das Plenum des Z. K. wurde zusammengeblasen und vor diesem Plenum machte Gheorghiu-Dej die erstaunliche Erklärung, daß er, der 1. Sekretär der Partei, unter dem Druck der „Stalinisten" gestanden habe und sich den Maßnahmen, die von „diesen Leuten" beschlossen wurden, nicht widersetzen konnte. Auf einen solchen Gedanken ist kein Kadar, kein Novotny und kein Walter Ulbricht gekommen...

Noch interessanter waren gewisse „Enthüllungen" von **Gheorghiu-Dej**, hauptsächlich betreffend die Zwangskollektivierung der Bauern in Rumänien. Zum ersten Male wurden damit in einem von Kommunisten regierten Lande derartige Enthüllungen gemacht.

Die rumänische Öffentlichkeit konnte demnach zur Kenntnis nehmen, daß innerhalb von 3 Jahren, von 1949 bis 1952, 80.000 rumänische Bauern verhaftet, verurteilt und zur Zwangsarbeit geschickt wurden. In spektakulären Prozessen, zu deren Teilnahme die Landbevölkerung gewaltsam gezwungen wurde, wurden 30.000 Bauern zu schweren Strafen verurteilt.

Als Stalin starb und noch viele Jahre nachher, dachten Gheorghiu-Dej und seine Kumpane allerdings nicht daran, diese unglücklichen Bauern in ihre heimatlichen Dörfer zurückkehren zu lassen. Sie starben — durchschnittlich 1.000 pro Woche — in den Vernichtungslagern des berühmten Donau-Schwarzmeer-Kanals oder in den Sümpfen der Balta und des Deltas.

Wir haben versucht die Öffentlichkeit des Westens über diese Vorkommnisse, die uns genau bekannt waren, zu unterrichten. Aber die sogenannte „freie" Presse der westeuropäischen Länder und darunter auch die angeblich **deutsche** Presse, wollte davon nichts hören. Die 80.000 rumänischen Bauern waren nicht so interessant und wichtig wie verschiedene menschenfressende Stämme, die unbedingt ihren Sitz in der traurigen Gesellschaft, die sich „Vereinte Nationen" nennt, bekommen mußten und sie waren nicht so wichtig und interessant wie die Stellungnahme mancher „fortschrittlichen" Intellektuellen oder mancher Sexbombe zur Ost-West-Beziehung und zu den Möglichkeiten der Erhaltung des „Friedens" — eines Friedens, der der Ausrottung ganzer europäischer Völker dienen soll.

Aber darüber werden wir noch sprechen.

Traian Rovinaru

Was haben zivilisierte Länder noch in der UNO zu suchen?

Wie bekannt, gab der indische Oberst Mitra, anläßlich des Gurka-Einsatzes in Katanga, folgenden Befehl: »Jeder Weiße, ob er eine Uniform trägt oder Zivilist ist, ist sofort niederzuschießen. Die Verwundeten müssen auch getötet werden.«

Bei der sogenannten Liga für „Menschenrechte" und bei anderen Organisationen „ejusdem farinae" veranlaßte dieser Befehl keinen Protest. Und auch der sehr empfindliche Sprecher der französischen Volksfront im bayerischen Rundfunk, Joseph Rovan, hat sich darüber nicht empört.

Wenn ein kommunistischer Bürgerkriegstrainer im Gedränge und von eigenen Leuten zertrampelt wird, dann weinen eine Reihe westlicher Radio-Kommentatoren, von Luxemburg bis München. Für niedergemetzelte Missionare, Ordensfrauen und Schulkinder hat keiner von diesen Leuten auch nur das geringste Mitleidswort übrig gehabt. Seltsame Verteidiger der Menschenrechte, der Völkerverständigung und des Friedens!...

Vergeblich haben wir in der großen Tagespresse auch nur eine Stellungnahme über diese ungeheuerlichen Äußerungen des erwähnten Nehru-Söldners gesucht. Nirgendwo war etwas darüber zu finden.

Darum bringen wir hier unten, was über diese Tatsachen die in Brüssel erscheinende Korrespondenz "News Exchange" (Nr. 20/1962) geschrieben hat:

»Haben die Soldaten der UNO die Pflicht, sich den internationalen Vereinbarungen von Haag und von Genf unterzuordnen oder nicht? Sind sie verpflichtet, den Krieg durch Beachtung dieser Vereinbarungen zu humanisieren oder nicht? Wenn sie dazu verpflichtet sind, dann müssen Zuwiderhandelnde vor ein Gericht gestellt werden. **Wenn sie nicht dazu verpflichtet sind, was haben dann zivilisierte Länder noch in der UNO zu suchen?** Der Westen würde sich viel besser verteidigen, wenn man sich in seinen Reihen an die internationalen Konventionen halten wollte.

Will man unter dem Deckmantel der UNO endgültig Schluß machen mit der christlichen Humanität, die im Laufe von 20 Jahrhunderten so viele Werte geschaffen hat? Will man jetzt zulassen, daß auf das Rote Kreuz geschossen wird? Will man die Augen verschließen vor der Tatsache, daß Offiziere Befehle geben, Gefangene zu erschießen, auf Zivilisten zu schießen und selbst Frauen und Kinder niederzumachen? All das ist in Katanga geschehen, ohne daß der Sicherheitsrat dieser Vorgänge wegen zu einer außerordentlichen Sitzung einberufen worden ist.

Welches Land stößt Alarmrufe aus? Wer ruft: Halt! auf diese wilden Roheiten hin? Wo sind die Menschen, die nicht nur einen scharfen Trennungsstrich ziehen zwischen sich und jenen Verbrechern, sondern die sich auch mit Gewalt gegen die Brutalitäten wenden, nachdem man es unterlassen hat, sofort ein Gericht einzusetzen, um diese Verbrecher zu verhaften und abzuurteilen?

Die deutschen Generale, die in Nürnberg verurteilt wurden, waren viel weniger schuldig als jetzt die Verantwortlichen der UNO. **Keiner der deutschen Generale hat jemals einen Befehl gegeben, Verwundete zu töten.** Aber Offiziere der UNO, Offiziere deren Namen man kennt, geben solche Befehle und die Befehle werden auch ausgeführt!

Unsere Regierung in Brüssel sollte im Namen des Landes, das die größten Opfer durch jene Barbaren erlitten hat, die Initiative ergreifen und eine Klage erheben und die Errichtung eines Tribunals verlangen. Unsere Minister, die sich so feige und indifferent gegenüber dem Unglück unserer eigenen Landsleute gezeigt haben, werden von selber sicher keinen Finger rühren. Wird es eine andere Regierung tun, der die Verteidigung der humanitären Grundsätze, die unsere Zivilisation bestimmen, mehr am Herzen liegt? Wenn sich niemand findet, solche Schritte zu unternehmen, dann ist keine Hoffnung mehr, um noch ein wenig Sauberkeit und Moral in diese internationale Organisation der UNO zu bringen, von der sich dann alle zivilisierten Länder mit Abscheu abwenden müßten.«

„Religionsfreiheit" hinter dem Eisernen Vorhang

Nachstehende Angaben betreffend die von den Kommunisten in aller Welt immer wieder beteuerte „freie Religionsausübung" in den Ländern hinter dem Eisernen Vorhang entnehmen wir dem Bericht „Die Lage der Kirchen in Rumänien".

»In städtischen Kirchensprengeln können zum Teil Firmungen nicht mehr im Gottesdienst, sondern lediglich in den Häusern der Gemeindeglieder vorgenommen werden. Die Erteilung des Religionsunterrichts ist auf den Samstagnachmittag beschränkt, und zwar für sämtliche christlichen Konfessionen. Allerdings sorgt der anbefohlene Furor der örtlichen Parteisekretäre, Jugendführer und volksaristischen Ausbilder in vielen Fällen dafür, daß die Erteilung der Glaubenslehre durch irgendwelche Abhaltungen unmöglich gemacht wird.

Überhaupt spürt man seit rund zweieinhalb Jahren fast bis zur letzten Grundorganisation der Rumänischen Arbeiterpartei die auffallend gestraffte Lenkung des etatistischen Gottlosentums. Dabei handelt es sich nicht mehr um uniforme und daher oft wirkungslose Manöver der Parteibürokratie; wohl sind die Maßnahmen zentral gesteuert, aber die Methoden haben sich diabolisch verfeinert...

Vor wenigen Monaten unterhielt sich ein Gewährsmann mit dem katholischen Priester einer Gemeinde, der 1958 aus dem Gefängnis entlassen worden war. Der Priester war ein Vierziger, wirkte jedoch wie ein Greis und fuhr erschreckt bei jedem kleinen Geräusch zusammen. „Sie haben mich vor sechs Jahren bis zur Ohnmacht gequält und geschlagen, und ich unterschrieb eine vorbereitete Treueerklärung. Vor drei Jahren durfte ich in meine Gemeinde zurückkehren. Ich habe mich seither ängstlich gehütet, den Zorn der Behörden wachzurufen. Vor zwei Tagen hat mir nun ein treues Kirchenglied anvertraut, daß die Securitate mich wieder holen will. Und ich weiß beim besten Willen nicht, womit ich ‚sie' in Harnisch gebracht hätte!"

Die mit Kirchenfragen betrauten Spitzenfunktionäre der Partei pflegen für gewaltsame Sedisvakanzen jeweils „Vikare" und Platzhalter ihres Geschmackes bereitzustellen. Es handelt sich dabei um Mietlinge der verschiedenen Konfessionen, die durch Securitate-Offiziere systematisch korumpiert und geschult werden.«

Nehmen wir zu diesen Streiflichtern aus dem religiösen Leben Rumäniens nur noch die Verhaftung der 21 evang.-luth. Pfarrer Siebenbürgens hinzu (Siebenbürgens, das bereits vor Englands Toleranzedikt Religionsfreiheit gewährte!), so rundet sich das Bild der auch im West so oft und gern geglaubten „Religionsfreiheit" hinter dem Eisernen Vorhang trefflich ab. do.

ETWAS ÜBER DIE BRIEFZENSUR IN RUMÄNIEN

Alle Briefe nach Rumänien, auch diejenigen, die an die Behörden (einschließlich Ministerien) adressiert sind, werden an der Grenze geöffnet und von Spezialisten der Securitate sorgfältig überprüft.

„Interessante" Briefe werden nach Bukarest weitergeleitet, wo sie photokopiert werden, ehe man sie an den Bestimmungsort weiterleitet. Dieser komplizierte Weg erklärt die außergewöhnlich lange Zeit, die ein Brief braucht, bis er in die Hände des "Endempfängers" gelangt.

Für die Briefe, die von Rumänien aus ins Ausland geschickt werden, findet die Zensur schon am Aufgabeort statt.

Alle Schreibmaschinen sind registriert und die Besitzer sind verpflichtet, regelmäßig Probeschriften abzuliefern. In Bukarest arbeitet eine große Abteilung der Securitate auf Grund dieser Probeschriften an der Identifizierung aller Briefe. Kaum zu glauben und trotzdem wahr!

Die Zahl derjenigen, die auf Grund eines von ihnen geschriebenen oder an sie adressierten Briefes verhört, verhaftet und ins Gefängnis gesteckt wurden, ist sehr groß. Ein einziger Brief hat sogar in manchen Fällen die Verhaftung eines ganzen Bekanntenkreises verursacht.

Wir haben unsere Leser schon gewarnt. Wir tun es erneut: Beschränken Sie Ihren Briefwechsel mit Rumänien auf ein Minimum.